Shannarův meč

TERRY BROOKS

SHANNARŮV MEČ

TERRY BROOKS

The Sword of Shannara © 1977 by Terry Brooks

This translation published by arrangement
with Del Rey, an imprint of Random House,
a division of Penguin Random House LLC

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.

Překlad © Adam Steinz, 2017
Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2017
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2017

ISBN 978-80-7642-465-4 (pdf)

SHANNARŮV MEČ

TERRY BROOKS

Přeložil: Adam Steinz

I

Slunce se už pomalu skrývalo za zelené kopce na západní straně údolí a dávalo celé krajině okolo nádech růžové a purpurové barvy. Flick Ohmsford ještě chvíli pozoroval rudě zářící kotouč, pak si hodil svůj batoh přes rameno a vyrazil. Cesta se před ním vinula po severním svahu údolí kolem obrovských skal a dole mizela v hustém lese. Dále ji bylo možné spatřit jen na paloucích a mýtinách, kde koruny stromů nebyly tak husté. Flick z cesty nespouštěl oči a postupoval dál k nížinám. Na jeho široké, ošlehané tváři byl výraz naprostého klidu, ale v jeho šedých očích plál nedočkavý žár. Flick Ohmsford byl zatím jen mladík, ale díky širokým ramenům, rozcuchaným hnědým vlasům a hustému obočí vypadal mnohem starší. Na sobě měl volný pracovní oděv, jaký nosili lidé z Dolu, a v batohu nesl pár kovových nástrojů, které o sebe vesele cinkaly.

Vítr trochu nabral na síle a Flick si zvedl límec své vlněné košile. Ještě musel projít lesem a po rozlehlých pláních v nížinách, proto trochu přidal do kroku. Obrovské duby a ořechovce stály okolo něj jako tiší pozorovatelé a jejich koruny byly tak husté, že na cestu nedopadal ani paprsek světla. Slunce už zapadlo a nebe posely tisíce přátelsky svítících hvězd. Flick však nezahlédl ani jedinou. Byl úplně sám v temném, tichém lese. Až příliš tichém, uvědomil si. Chyběl tu bzukot hmyzu i zpěv nočních ptáků letících se západem slunce za potravou. Flick nastražil uši a pozorně poslouchal, ale nezaslechl ani živáčka. Nervózně zavrtěl hlavou. Ticho bylo až děsivé a v mysli znovu

slyšel příběh o strašlivé stvůře s černými křídly, kterou před pár dny zahlédli obyvatelé na severní straně údolí.

Flick se donutil pískat a vzpomínal na celý den práce, kterou vykonal. Každý týden cestoval severně od Dolu, kde farmáři na odlehlých statcích pěstovali obilí a chovali dobytek. Flick jim přinášel zásoby, které potřebovali, a také příběhy a novinky z Dolu a okolních vesnic. Málokdo znal odlehlé končiny Jižní země tak jako on, a ještě méně lidí se odvažovalo vycestovat z bezpečí svých domovů v Dole. V dnešních dobách se žilo spíše v malých, oddělených společenstvech a o okolní svět se nikdo příliš nezajímal. Ale Flick cestoval rád, čas od času vyrazil na okolní statky, kde si jeho pomoci velmi vážili a za jeho ochotu mu dokonce platili. Flickův otec nebyl z těch, kdo by si nechali uniknout tak výhodnou příležitost, a dokud byli všichni spokojeni, běželo všechno hladce.

Flick se tak zamyslel, že si ani nevšiml nízko visící větve, a když se mu jemně otřela o hlavu, leknutím uskočil do husté trávy podél cesty. Když se vzpamatoval a uviděl svého nehybného útočníka, naštvaně zvedl svůj batoh a přidal do kroku. Už nešel z kopce a nížinný les propouštěl trochu měsíčního svitu na pěšinu před ním. Byla taková tma, že Flick občas ani neviděl, kudy jít, a když hledal správný směr, znovu na něj dolehlo to tíživé ticho. Jako by všechno živé kolem něj umřelo a on sám teď musel hledat cestu z této lesní hrobky. Znovu si vzpomněl na podivné povídačky o létající nestvůře a se strachem se rozhlédl okolo sebe. Celý les byl však tichý a prázdný, a tak se Flickovi trochu ulevilo. Chvilku se zastavil na měsícem prozářené pasece a podíval se na oblohu plnou nádherných hvězd, než znovu vyrazil do hustého hvozdu.

Cesta ubíhala pomalu a pěšina před ním byla ve tmě skoro neviditelná, zúžila se a vypadalo to, že mizí v křovinatém porostu. Flick věděl, že je to jen přelud, ale i tak se bál a každou chvíli se ohlížel za sebe. Stezka se teď znovu rozšířila a skrz koruny stromů zahlédl cestovatel tu a tam svit hvězd. Už byl skoro v nejnižším bodě údolí a k domovu mu zbývaly jen dvě míle. Flick se ve tmě usmál, začal si pískat starou hospodskou

písničku a zrychlil krok. V hlavě měl jen cestu před sebou, takže si ani nevšiml obrovského tmavého stínu, který se náhle oddělil od starého dubu nalevo od cesty a vyběhl směrem k němu. Zamyšlený muž ucítil, že se k němu někdo blíží. Vtom si všiml vysokého stínu, jenž se nad ním tyčil jako černý kámen, který ho každou chvíli měl rozdrtit pod svou vahou. Flick s vyděšeným výkřikem upustil svůj vak a uskočil do strany. Ozval se rachot kovového nářadí. Levou rukou sáhl za opasek a mrknutím oka vytasil dlouhou, tenkou dýku. Přikrčil se, ale než se stihl rozhodnout, co se stane dál, stín zdvihl paži a promluvil dunivým, leč zvláštně uklidňujícím hlasem.

„Klid, příteli. Nemíním ti nijak ublížit. Zabloudil jsem a byl bych ti vděčný, kdybys mi mohl ukázat správný směr."

Flick se trochu napřímil a snažil se na cizí postavě zahlédnout něco lidského. Zabraňovala mu v tom však cizincova kápě, a tak se pomalu, krok za krokem, posouval vlevo, aby na stinnou postavu dopadalo alespoň několik paprsků měsíčního svitu.

„Jen klid, nemám v úmyslu ti ublížit," řekl temný hlas, jako by mladíkovi s nožem četl myšlenky, „nechtěl jsem tě vyděsit, ale zahlédl jsem tě, až když jsi byl skoro pryč. Bál jsem se, že bys kolem mne prošel bez povšimnutí."

Stín se odmlčel a Flick se dále posunoval kolem něj, aby byl zády ke světlu. Cítil, že ho cizinec upřeně pozoruje. Pomalu se začaly objevovat rysy jeho obličeje v bledém světle měsíce. Dívali se tiše jeden na druhého, Flick se snažil rozpoznat, kdo nebo co před ním vlastně stojí. Cizinec jen nehybně čekal.

Obrovská postava pak najednou vyrazila k Flickovi neuvěřitelnou rychlostí a chytila Flicka za zápěstí. Flick bolestí pustil nůž a byl zdvižen vysoko nad zem. Cizinec se zasmál hlubokým hlasem: „Ale, ale, copak teď asi uděláš, příteli? Mohl bych ti klidně vyříznout srdce a nechat tvé tělo vlkům. Co na to říkáš?"

Flick se divoce zmítal, snažil se osvobodit vší silou. Strach mu nedovoloval myslet na nic jiného než na útěk. Neměl tušení, jaké stvoření se ho právě zmocnilo, ale bylo to silnější než jakýkoli obyčejný člověk. Flick mohl doufat jen v rychlou

smrt. Náhle stín natáhl paže, a když promluvil, jeho hlas mrazil jako led.

„Už toho bylo dost, hochu! Hráli jsme tuhle hru už dost dlouho a ty nejsi o nic moudřejší. Povím ti tedy něco o sobě. Jsem unavený, hladový a nemám rád, když musím trávit noc v lese s člověkem, který se tak dlouho rozmýšlí, jestli jsem člověk, nebo zvíře. Teď tě pustím, abys mi mohl ukázat cestu, ale varuji tě. Pokud se mi pokusíš utéct, skončíš špatně."

Hlas se znovu na chvíli odmlčel a pak se zasmál tím starým, posměvačným tónem: „Kdo ví," zaburácel, když povolil své železné sevření okolo Flickových zápěstí, „možná ti budu lepším přítelem, než si myslíš."

Osoba poodstoupila a Flick vstal. Ruce měl zdřevěnělé a dlouho je musel mnout o sebe, aby v nich znovu získal cit. Chtěl utéct, ale byl si jist, že by ho za neuposlechnutí cizincových slov čekala jistá a rychlá smrt. Opatrně se předklonil, nahmatal na zemi spadlou dýku a zasunul ji zpět za opasek.

Flick teď na svého nového spolucestovatele viděl o něco lépe. Byl to člověk, ovšem mnohem vyšší než kdokoli, s kým se Flick kdy setkal, musel měřit dobrých sedm stop. Na sobě měl dlouhý, volný plášť s kápí hozenou volně přes hlavu. Obličej byl podlouhlý a hluboké vrásky cizinci propůjčovaly přísný výraz. Pod hustým, svraštělým obočím se na Flicka upřeně díval pár hluboko posazených očí. Měl krátké, černé vousy, které podtrhovaly jeho úzké rty. Ten muž vypadal nebezpečně, byl obrovský a temný. Flick nakonec přemohl své nutkání vzít do zaječích a trochu se pousmál.

„Myslel jsem, že mě chcete okrást," zamumlal nejistě.

„To sis myslel špatně," zazněla tichá odpověď. Pak obr přátelsky dodal: „Musíš se naučit rozlišovat mezi přítelem a nepřítelem. Jednoho dne ti taková schopnost může zachránit život. Nuže tedy, jak se jmenuješ?"

„Flick Ohmsford."

Flick chvíli váhal a pak dodal trochu odvážněji: „Můj otec se jmenuje Curzad Ohmsford. Vlastní hostinec ve Stinném Dole jen pár mil odsud. Najdete tam teplé jídlo i měkkou postel."

„Ach ano, Stinný Důl," zvolal cizinec, „tam mám přesně namířeno!" Na chvíli se zamyslel, promnul si hrubé tváře rukou a zahleděl se na pláně rozkládající se těsně za okrajem lesa. Flick ho upřeně a obezřetně pozoroval, ale když cizinec promluvil, ani se na Flicka neohlédl: „Máš… bratra."

Nebyla to otázka, muž v kápi jen podal chladné a pravdivé prohlášení. Vyslovil je tak klidně, tak tiše, že si Flick nejdřív neuvědomil, že se o bratrovi nezmínil. Až po chvíli mu došlo, co se děje, a překvapeně se podíval na svého společníka: „Jak jsi to…?"

„Inu," řekl muž, „nemá každý mladý muž ze Stinného Dolu někde nějakého bratra?"

Flick tupě pokýval hlavou, přesto však přemýšlel, kolik toho obr ví o Stinném Dole a co vlastně tou poznámkou myslel. Teď se na něj tajemný cestovatel podíval s tázavým výrazem. Bezpochyby čekal na to, až ho Flick zavede za slíbeným teplým jídlem a měkkou postelí. Flick se rychle otočil, zvedl ze země svůj batoh, přehodil si ho přes rameno a podíval se na osobu tyčící se za ním.

„Půjdeme tudy," ukázal a vyrazili.

Za chvíli vyšli z temného lesa a před nimi se rozprostřely nádherné pláně a mírné kopce, za nimiž ležela víska jménem Stinný Důl. Teď, když jim nebe nezakrývaly koruny stromů, šlo se jim lépe. Měsíc byl zrovna v úplňku a svou kulatou tváří osvětloval cestu před nimi. Trasu jim teď ukazovala jen místy ušlapaná tráva a deštěm omletá stezka, která se táhla přes pahorky a směrem k Flickovu domovu. Poryvy větru se do cestovatelů opíraly vší silou, cuchaly Flickovi vlasy a rozháněly cizinci plášť, museli dokonce sklonit hlavy a krýt si obličeje před mrazivým náporem větru. Nepromluvili spolu ani slovo, jen se plahočili dál a pozorovali krajinu okolo sebe. Před nimi se objevovaly stále nové a nové kopce a prolákliny a kromě větru byla naprosto tichá noc. Flick pozorně naslouchal a chvíli měl pocit, že ze severní strany zaslechl ostrý výkřik, ale jak rychle se objevil, tak rychle také zmizel, a mladík dál neslyšel vůbec nic. Cizinec se však tichem příliš nezabýval. Neustále se upřeně

díval na pohybující se bod asi šest stop před nimi. Nepodíval se na Flicka za celou cestu ani jednou, jako by přesně věděl, kudy se do vesnice dostat, a kráčel sebevědomě vedle svého průvodce.

Po chvíli Flick zjistil, že nestačí ráznému, svižnému kroku svého spolucestujícího, chvílemi musel dokonce popobíhat, aby mu muž v kápi nezmizel z dohledu. Když si dlouhán všiml, s jakými obtížemi jeho menší společník udržuje tempo, zvolnil na trochu přijatelnější rychlost. Konečně se kopce a nížiny začaly vyrovnávat a postupně se změnily v travnaté pláně místy zarostlé křovím. Flick si kolem cesty všiml několika míst, které znal z okolí Stinného Dolu. Blížili se svému cíli a mladému muži poskočilo srdce radostí. Domov byl přímo před nosem a spolu s ním rodný dům a teplo rodinného krbu.

Cizinec za krátkou cestu nepromluvil ani slovo a Flick o konverzaci příliš nestál. Namísto toho si druhého muže letmo prohlížel, vždy jen chvilku, aby si ho jeho společník nevšiml. Pochopitelně byl uchvácen. Cizincův dlouhý obličej, podtržený pečlivě zastřiženým černým plnovousem, připomínal úžasné a děsivé čaroděje, o kterých slyšel jako dítě v pohádkách svých prarodičů. Nejděsivěji působily oči toho tajemného muže – respektive temné otvory pod zamračeným obočím zhruba v místech, kde by oči měly být. Flick přes veškeré snažení nemohl nahlédnout pod tmavou kápi, která svým stínem i nadále zakrývala většinu cizincovy tváře. Během chvilky zamyšlení si uvědomil, že mu děsivý muž ani neprozradil své jméno.

Už se blížili k jižnímu okraji Dolu, kde nyní viděli stezku v hustém, člověku skoro neprostupném křovinatém porostu. Vysoký cizinec se náhle zarazil, sklonil hlavu a stál naprosto bez hnutí. Jako by se proměnil v sochu. Flick se zastavil vedle něj a tiše vyčkával. Snažil se něco zaslechnout, ale slyšel jen slabé poryvy větru prohánějící se vysokou trávou. Čekání mu přišlo věčné, a zrovna když sebral odvahu, aby se zeptal vysokého muže, proč se zastavili, se k němu obr otočil a sykl: „Rychle, schovej se tamhle v křoví! Běž, utíkej!“

Oba muži vyrazili k hustému křoví, Flick vepředu, stařec se držel vzadu a stále ho popostrkoval před sebou. Flickovy železné nástroje v batohu mu bily o záda, ale strach ho hnal stále směrem k úkrytu. Cizinec ho každou chvíli nadzvedl a hodil o kus vpřed. Když zaslechl cinkání batohu, strhl ho Flickovi ze zad a schoval ho pod svým pláštěm.

„Ticho," zašeptal, „utíkej. A ani slovo."

Tmavá stěna z listí už byla jen kousek před nimi. Vběhli do hustého porostu, který šlehal Flicka do obličeje a rukou. Najednou ho vzal stařec za límec a mrštil s ním mezi několik velkých keřů. Oba se zastavili a chvíli oddechovali. Flick se podíval na svého společníka a zjistil, že se stařec nedívá na cestu, odkud přišli, ani okolo sebe, ale že se upřeně dívá na noční oblohu, která tu a tam prosvítala křovím. Nebe se zdálo být naprosto jasné a klidné, na oba cestovatele se jen hvězdy klidně usmívaly. Flick stál a čekal, napínal uši, snažil se zaslechnout nějaké blížící se nebezpečí, ale kde nic, tu nic. Ubíhala minuta za minutou. Jednou se nadechl, aby promluvil, ale cizinec ho chytil za rameno a přiložil si prst k ústům. Nebylo slyšet nic, jen vítr šustil v listech stromů.

Flick se zrovna chtěl posadit, aby ulevil unaveným nohám, když tu se náhle na nebi objevila obrovská černá skvrna, proletěla nad nimi a pak zmizela z dohledu. Pak se objevila znovu, kroužila zdánlivě bez hnutí nad nimi. To stvoření Flickovi připomínalo sokola, který se co nevidět snese na svou kořist. Zmocnil se ho neuvěřitelný strach, byl jako v pasti, bez možnosti úniku. Cítil se, jako by mu nějaká temná síla pomalu vytlačovala vzduch z plic a vyděšeně zalapal po dechu. Před očima viděl černou nestvůru s obřími křídly a černými drápy, tak temnou a zlou, že se bál o holý život jen proto, že takové stvoření vůbec existuje. Na chvíli měl mladý muž pocit, že bude křičet strachy, ale cizincova paže ho vzala pevně za rameno a monstrum zmizelo tak rychle, jako se objevilo. Obloha byla znovu klidná, tichá, jen hvězdy tiše svítily skrz větve jejich úkrytu.

Ruka na Flickově rameni pomalu povolila a mladík se sesunul k zemi. Na celém těle mu vyrazil studený pot. Vysoký cizinec

se posadil tiše vedle něj a trochu se pousmál. Položil ruku na Flickovo předloktí a poplácal ji, jako by chválil malé dítě.

„Pojď, příteli," zašeptal, „jsi naživu, už ti nehrozí žádné nebezpečí a Důl je už jen kousek odsud."

Flick se podíval do starcovy klidné tváře vyděšenýma očima a pomalu zavrtěl hlavou.

„Ta stvůra! Co to bylo za strašlivou věc?"

„To byl jen stín," odpověděl s klidem cizinec, „ale tím se nemůžeme tady a teď zabývat. Promluvíme si o tom později. Teď bych nejvíce uvítal trochu jídla a teplo ohně, nebo mi úplně dojde trpělivost."

Pomohl mladíkovi vstát a vrátil mu batoh. Pak mávnutím ruky naznačil, že ho má mladík vést a on že ho bude následovat. Dostali se nejkratší cestou z křoví a dali se znovu na cestu, ale Flick se co chvíli díval směrem k noční obloze. Skoro by se zdálo, že byla celá záležitost výsledkem příliš bujné představivosti. Flick chvíli přemýšlel a dospěl k závěru, že má pro dnešek všeho dost. Nejdříve ho přepadne bezejmenný obr a o chvíli později ten děsivý stín. V duchu si slíbil, že už nikdy nebude v noci cestovat tak daleko od Dolu.

O pár minut později začaly stromy a křoviska řídnout a místy bylo vidět mihotavé žluté světlo. Po chvíli se začaly ve tmě rýsovat obrysy domů a jiných budov. Stezka se roztáhla na širokou prašnou cestu vedoucí přímo do vesnice. Flick se pousmál, když zahlédl známé domy a teplou záři v oknech domků. Ulice byly pusté a prázdné, nebýt světel v oknech, zdálo by se, že je Stinný Důl naprosto opuštěný. Flickovi ale ležely na mysli úplně jiné věci. Rozmýšlel se, zda nezamlčí setkání s nestvůrou svému otci a Sheaovi. Nechtěl, aby se začali bát podivných stínů, když se všechno mohlo odehrávat jen v jeho hlavě. Cizinec po jeho boku by možná mohl celou situaci vysvětlit, ale prozatím měl do mluvky daleko. Flick se na svého společníka podíval. Šel klidně, tiše a mladíkovi znovu přeběhl mráz po zádech. Stařec byl tak temný, jako by jeho plášť pohlcoval okolní světlo a vyzařoval podivnou černou auru. Ať už to byl kdokoli, Flick se s ním rozhodně nechtěl dostat do křížku.

Pomalu procházeli mezi budovami, do nichž bylo co chvíli možné nahlédnout širokými okny, kde zářily plameny loučí. Domy byly většinou přízemní, podlouhlé a zakryté šikmou střechou, která se na jednom konci často zužovala nad malou verandou. Terasy a verandy byly postaveny z dlouhých, mohutných kůlů a domky stály na kamenných základech. Několik domů bylo dokonce obloženo kameny. Flick nahlížel okny do obydlí, kde poznával obličeje svých známých. Cítil se znovu mezi svými. Byl to děsivý večer a Flick byl rád, že je konečně v bezpečí.

Cizinec na celou vesnici zdánlivě nedbal. Vždy jen letmo pohlédl na tu či onu budovu, ale procházel nešímavě dál. Od chvíle, kdy do Stinného Dolu přišli, nepromluvil ani slovo. Flick nevěřícně zíral na to, jak jeho společník kráčí. Vůbec Flicka nesledoval, zdálo se spíš, že přesně ví, kudy jít. Kdykoli dorazili na křižovatku, na které nebyly žádné ukazatele, cizinec přesně věděl, kam zabočit, aniž by se na mladíka podíval. Flick ke svému úžasu zjistil, že se nechává cizincem vést.

Po chvilce se dostali až k Flickovu domovu. Hostinec Curzada Ohmsforda se skládal z hlavní budovy s velkou verandou a dvou dlouhých křídel po obou stranách. Dřevěná konstrukce stála na vysokých kamenných základech a byla pokryta dřevěnou šindelovou střechou, která převyšovala střechy všech domů v okolí. Hlavní budova byla dobře osvětlena a bylo slyšet tlumené hlasy a veselý smích. V křídlech domu se nacházely pokoje pro hosty. Vzduchem se linula vůně pečeného masa a Flick rychle vyběhl po schodech k velkým vchodovým dveřím. Vysoký cizinec jej tiše následoval.

Flick stiskl těžkou kovovou západku a zatáhl za obě kliky dvojitých dveří. Před nimi se rozprostřel veliký útulný prostor plný lavic a dlouhých stolů. Flick odsunul těžkou kovovou západku a zatáhl za obě kliky dvojitých dveří. Před nimi se rozprostřel veliký oddechový prostor plný lavic a dlouhých stolů přisunutých ke stěnám v zadní straně hostince. Pokoj osvětlovaly svícny na stolech a na stěnách, jimž v jejich snažení pomáhal oheň v obrovském krbu postaveném uprostřed levé

stěny. Flick zamžoural a musel dát svým očím čas zvyknout si na nové světlo. Podíval se za bar a pak na široké dveře v zadní části hlavní místnosti. Muži u baru tiše vzhlédli od sklenic, když dvojice vstoupila, a na jejich tváři se ukázalo neskrývané překvapení, když vešel i obrovský stařec. Flickův společník si jich však zdánlivě nevšímal, a tak se rychle vrátili ke svému hovoru, jen párkrát se ještě ohlédli, aby věděli, jestli je obr neslyší.

Oba cestující zůstali ještě u dveří a Flick se snažil najít mezi obličeji v davu svého otce. Cizinec ukázal ke křeslům nalevo od nich a řekl: „Já se půjdu posadit, ty zatím můžeš najít svého otce. Možná bychom mohli spolu povečeřet, až se vrátíte."

Bez dalšího otálení odešel a posadil se ke stolu v zadní části pokoje, zády k lidem u baru a k Flickovi. Hlavu měl mírně skloněnou a nikoho si nevšímal. Mladík ho chvíli sledoval, ale pak se rychle odebral dvojitými dveřmi vzadu. Jeho otec byl nejspíš v kuchyni, kde večeřel s Flickovým bratrem Sheaem. Flick proběhl chodbou, šel dál, dokud nedošel ke dveřím do kuchyně. Když vešel, dva kuchaři mu vesele popřáli dobrý večer. Otce našel u dlouhého pultu po levé straně a přesně podle Flickova očekávání právě dojídal večeři. Zamával svalnatou rukou svému synovi na pozdrav. „Jdeš o něco později než obvykle, synu," zabručel spokojeně, „pojď a posaď se, dokud tu ještě máme něco k jídlu."

Flick unaveně přistoupil k pultu, položil batoh na zem a posadil se na jednu z vysokých barových židlí. Curzad Ohmsford napřímil svou mohutnou postavu, odsunul prázdný talíř a zamyšleně se podíval na svého syna.

„Potkal jsem cestou nějakého cizince," řekl Flick nejistě, „chce jídlo a pokoj. Vzkazuje, že s ním máme povečeřet."

„Inu, jestli hledá pokoj, tak tu je správně!" zaradoval se otec, „myslím, že by se mi druhý chod ještě někam vešel."

Zvedl své obrovité tělo ze židle a poručil kuchařům připravit ještě tři jídla. Flick se rozhlédl, jestli neuvidí Sheae, ale marně. Otec zatím odešel ke kuchařům, aby jim dal bližší pokyny ohledně večeře pro malou skupinku, a Flick ze sebe zatím u la-

voru smyl špínu a prach. Když se otec vrátil, zeptal se Flick na svého bratra.

„Sheaovi jsem zrovna zadal nějaké pochůzky, ale každou chvíli by se měl vrátit," odpověděl jeho otec, „mimochodem, jak se vlastně jmenuje ten cizinec, kterého jsi k nám přivedl?"

„Netuším, nepředstavil se," pokrčil rameny Flick.

Otec se zamračil, zamumlal cosi o mlčenlivých cizincích, a když zakončil své tiché lamentování slibem, že ten, kdo nemluví, může klidně spát s vlky, naznačil Flickovi, že je připraven jít. Pan Ohmsford vyrazil tak rázně, že ramenem narazil do rámu dveří a rázným krokem se blížil k hlavní místnosti hostince. Flick ho tiše následoval, čelo svraštělé hlubokým přemýšlením.

Cizinec stále seděl tiše a bez hnutí zády k výčepu. Když zaslechl, že někdo otevřel zadní dveře, mírně se otočil, aby viděl na oba příchozí, a chvíli studoval podobnost otce a syna. Oba byli středně vysoké, ovšem mohutné postavy, měli stejné široké obličeje a vyrovnaný výraz ve tváři. U dveří se na chvíli zastavili a Flick ukázal směrem k tmavé postavě. Curzad Ohmsford se podíval překvapeně na obrovskou postavu, pak na svého syna a nakonec obezřetně vykročil vpřed. Cizinec ze zdvořilosti vstal, když se majitel hostince přiblížil. Oba menší muži museli řádně zaklonit hlavu, aby se mu mohli dívat do obličeje.

„Vítejte v mém hostinci, cizinče," začal pan Ohmsford, zatímco se marně snažil rozeznat ve stínu kápě alespoň nějaké rysy obličeje, „Curzad Ohmsford, jméno mé, ale to zajisté víte od mého syna."

Stařec stiskl nabídnutou ruku tak pevně, až menší muž sykl bolestí, a pak kývl směrem k Flickovi.

„Váš syn byl natolik laskavý, že mě dovedl do vašeho líbezného hostince," usmál se cizinec a Fllick si pomyslel, že by to mohl být výsměch. Pak dodal: „Doufám, že se ke mně připojíte u večeře a u sklenice dobře vychlazeného piva."

„Zajisté," odpověděl hostinský a těžce dosedl na volnou židli. Flick si také vzal židli od jiného stolu, ale celou dobu nespustil z cizince oči. Stařec zatím lichotil hostinskému, že

vede opravdu nádherný hostinec. Flickův otec se přímo rozzářil štěstím, souhlasně pokývl a u muže za barem tichým gestem objednal tři sklenice piva. Hluboká kápě stále zakrývala cizincovu tvář. Flick se chtěl podívat do stínů, aby zahlédl obličej staršího muže, ale nesebral dost odvahy. Jednou už to zkusil a ještě teď ho bolely obě ruce. Cizinec byl nevypočitatelný a silný. Nakonec se tedy mladík rozhodl, že není radno pokoušet štěstí.

Flick poslouchal svého otce a cizího muže, jejichž rozhovor se postupně přesunul od počasí k situaci v Dole a vyprávění o lidech. Mladík si všiml, že otec celý hovor vedl, jen občas se cizinec na něco zeptal. Možná to byla jen Flickova podezřívavá povaha, ale nikdo o tom muži, který teď seděl před nimi, nic nevěděl. Ani jim neprozradil své jméno. Teď pomalu tahal z nic netušícího hostinského informace o lidech ze Stinného Dolu. Celá ta záležitost se Flickovi nelíbila, ale nevěděl, co dělat. Začal si přát, aby se objevil Shea a viděl, co se tu děje. Jeho bratr však přišel až dlouho poté, co dojedli očekávanou večeři a vypili pivo.

Cizinec se poprvé za celý večer zarazil. Všechny ostatní jen přehlížel, ovšem když do místnosti vstoupil Flickův bratr, dlouze a se zájmem se na něj zadíval a ještě více svraštil své husté obočí. Pak se silnýma rukama opřel o stůl a vstal. Zbylí dva muži proti němu byli pouhými trpaslíky. Flickův otec se ho snažil oslovit, ale cizinec nedbal jeho slov, jako by neviděl nic jiného než Sheae. Flick si zděšeně pomyslel, že se stařec chystá jeho bratra zničit, potom mu však došlo, co se děje. Cizinec četl Sheaovi myšlenky.

Starcovy zastíněné oči rychle přejížděly po postavě mladého muže nahoru a dolů. Studoval jeho rysy, ze kterých bylo na první pohled patrné, že mladý Shea Ohmsford je elf. Pod rozcuchanými blond vlasy byly jasně vidět špičaté elfí uši, měl tenké obočí, které vycházelo od kořene nosu přímo vzhůru místo než vodorovně, jeho nos a brada byly tenké a ostře řezané. V jeho tváři byla vidět moudrost a upřímnost, v jeho očích pak odhodlání, které prostupovalo celým jeho tělem. Shea zahlédl obra

v rohu místnosti a na chvíli se zarazil. Cítil se jako v pasti, ale po chvíli s neočekávanou vervou vykročil strašlivému stínu v ústrety.

Flick spolu s jeho otcem sledovali, jak se k nim Shea blíží. Stále při chůzi pozoroval vysokého cizince. Vstali od stolu, chvíli se na sebe beze slova dívali a až po pár vteřinách se začali Ohmsfordovi nadšeně vítat. Napětí z podivné chvíle utopili v záplavě slov, plácali se po zádech a mluvili jeden přes druhého. Shea se usmál na svého bratra, ale nedokázal spustit oči z obrovské osoby před sebou.

Shea byl o něco menší než Flick a postava starce v kápi pro něj tedy vypadala ještě impozantněji, na rozdíl od svého bratra se však nezdál být natolik vyveden z rovnováhy. Curzad Ohmsford se Sheae neustále vyptával na to, jak dopadly jeho pochůzky, jeho syn tedy musel na chvíli odvrátit svou pozornost od cizince a ukojit zvědavost svého otce. Po pár odpovědích se otočil zpátky k neznámému muži.

„Nemyslím, že se známe, ale přijdete mi odněkud povědomý. Mám takový zvláštní pocit, že bych vás měl znát."

Stařec pokýval hlavou a na tváři se mu znovu objevil ten známý posměšný výraz.

„Možná bys mě měl znát, ale nedivím se, že si nevzpomínáš. Já však vím, kdo jsi ty. Znám tě dokonce velmi dobře."

Shea byl tou odpovědí naprosto šokován. Nevěděl co říct, a tak jen nevěřícně zíral na podivného cizince, který si mezitím hubenou rukou pohladil své černé vousy a prohlížel si postupně všechny tři muže před ním. Flickovi jen spadla brada v tiché otázce, kterou si pokládali i Curzad a Shea. Cizinec si potom sňal kápi a objevily se úhledně střižené černé vlasy, které cizinci sahaly až po ramena a dokonale ladily k temnému obličeji. Jeho zapadlé oči byly stále ve stínu hustého obočí.

„Jmenuji se Allanon," prohlásil tiše.

Všichni to jméno znali. Jméno Allanon znal v okolí každý. Allanon byl tajemný cestovatel, který prošel všechny čtyři země, filozof a učitel, a podle některých dokonce znal mocná kouzla. Allanon cestoval od temných lesů Anaru až do výšin

Pohřební hory. Allanonovo jméno znali dokonce i lidé v nejodlehlejších končinách Jižní země. Teď stál v hostinci rodiny Ohmsfordů, jejíž členové se dostali za hranice Dolu jen párkrát za život.

Allanon se poprvé za večer přívětivě usmál, ale v duchu cítil lítost. Klidný život, který tolik let považovali za samozřejmost, teď ze dne na den skončí, a zodpovědnost za to ponese jen a jen on.

„A co tu vlastně hledáte?“ zeptal se po chvíli Shea.

Stařec se na něj přísně podíval a pak se k překvapení všech tlumeně zasmál.

„Ne co, ale koho,“ zamumlal, „hledám tebe.“

II

Shea se druhý den probudil brzy, dokonce vstal dříve než kdokoli jiný v hostinci. Vstal ze své hřejivé postele a rychle se oblékl. Pokoj byl chladný, vlhký a ozývalo se jen Flickovo tiché chrápání. Shea došel ze zadní části budovy, kde se svým bratrem sdílel pokoj, do hlavní odpočinkové místnosti. Tam rychle rozdělal oheň ve velkém kamenném krbu a trochu se zahřál. Ruce měl úplně prokřehlé zimou. Stinný Důl byl známý svými mrazivými rány, dokonce i v létě se slunce muselo nejdříve přehoupnout přes vrcholky okolních kopců a pak až mohlo začít hřát. Přestože byla vesnice díky svému umístění dobře chráněna před mrzutým počasím a bouřemi přicházejícími ze Severní země, ranní mrazy zde trvaly někdy i celé dopoledne, než slunce zasvítilo i do Dolu a zahnalo zimu.

Když se krb dobře rozhořel a začal vesele praskat, sedl si Shea na jednu ze židlí, do kterých, když si sedl, mohl bez problémů opřít i hlavu. Založil si ruce na prsou, aby se lépe zahřál, a položil záda na tvrdé dřevo židle. V duchu si znovu přehrával události včerejšího večera. Jak ho mohl Allanon znát? Shea opouštěl Důl jen zřídka a byl si jistý, že kdyby starce potkal na některé ze svých výprav, určitě by si ho pamatoval. Allanon odmítl jakékoli otázky, řka, že budou ve svém rozhovoru pokračovat zítra, a znovu se proměnil v tu děsivou postavu, kterou Shea spatřil, když se předchozího večera vrátil domů. Stařec tiše dojedl, otázal se, kudy se dostane do svého pokoje, a omluvil se. O své cestě do Stinného Dolu a svém zájmu

o Sheae neřekl už ani slovo. Oba bratři se později odebrali do svého pokoje a Flick Sheaovi vyprávěl o setkání s Allanonem i o skrývání před strašnou příšerou.

Shea se pomalu vrátil ke své původní otázce. Odkud ho mohl Allanon znát? V duchu začal procházet celý svůj život, aby našel nějakou stopu po záhadném starci. Na dětství Shea moc vzpomínek neměl, nevěděl ani, kde se narodil. Curzad Ohmsford byl jeho adoptivní otec, podle něj se Shea narodil v malém společenství v Západní zemi. Mladíkův pravý otec zemřel dřív, než si na něj stihl vytvořit jakékoli trvalé vzpomínky. Nepamatoval si ho skoro vůbec. Určitou část svého dětství strávil se svou matkou, na niž si vzpomínal jen útržkovitě. Matně se mu vybavovaly dny, kdy si hrál s ostatními elfími dětmi, obklopen stromy a odstřižen od okolního světa. Když mu bylo pět, matka znenadání onemocněla a rozhodla se vrátit ke svým vlastním lidem do Stinného Dolu. Už tehdy jí muselo být jasné, že umírá, ale největší starostí pro ni bylo bezpečí jejího syna. Cesta na jih se ukázala být tou poslední a zemřela krátce po příchodu do Dolu

Ze všech příbuzých, které ve Stinném Dolu měla, už zemřeli všichni, až na rodinu Ohmsfordových, kteří byli jen vzdálení příbuzní. Ani ne o rok dříve zemřela Curzadu Ohmsfordovi žena a on zůstal na výchovu svého syna Flicka a vedení hostince úplně sám. Shea se stal součástí rodiny a oba hoši vyrůstali jako bratři. Shea dostal jméno Ohmsford a své staré jméno nikdy nepoznal. Ani ho nenapadlo se zeptat, Ohmsfordovi pro něj byli vším, přijali ho jako svého. Někdy ho trápil jeho křížženecký původ, ale Flick stále trval na tom, že mít instinkty a osobnost dvou různých ras je jednoznačná výhoda.

Nikde v jeho vzpomínkách však nenašel setkání s Allanonem, jako by se s ním nikdy nesetkal. Možná ho opravdu viděl poprvé v životě. Shea se zavrtěl na židli a dál se nepřítomně díval do ohně. Něco se mu na tom temném cestovateli nelíbilo, byl děsivý a záhadný. Možná se mu to jen zdálo, ale nemohl se zbavit pocitu, že mu Allanon čte myšlenky, že vidí přímo do Sheaovy duše, kdykoli se mu zachce. Znělo to jako naprostý nesmysl, ale

mladík z Dolu se té myšlenky nemohl zbavit už od včerejšího večera, kdy vešel do hostince. Flick se starce bál stejně jako Shea a možná ještě víc, protože o Allanonovi mluvil jen šeptem a ještě se zmínil, že se mu muž v kápi zdá nebezpečný.

Shea se protáhl a zívl si, venku už svítalo. Vstal ze židle, aby přiložil pár polen do ohně, a zaslechl z chodby hlasité lamentování svého otce. Shea tedy odložil všechny myšlenky na Allanona a spěchal do kuchyně pomoct s ranními přípravami.

Allanona zahlédl Sheae až okolo poledne, stařec se evidentně zdržoval celé dopoledne ve svém pokoji. Zčista jasna se však vynořil zpoza rohu velké budovy, zatímco Shea seděl ve stínu obrovského stromu v zahradě a nepřítomně přežvykoval oběd, který si připravil. Otec měl dost práce v hostinci a Flick zrovna vyřizoval nějaké pochůzky. Temný cizinec vypadal stejně zlověstně i za poledního slunce, byl stále děsivě vysoký, jen si dnes oblékl světle šedý plášť. Došel k Sheaovi s hlavou skloněnou ke kamenné cestičce a posadil se do trávy vedle mladíka. Pak se zadíval na vzdálené východní kopce, které vyčnívaly nad korunami stromů. Několik dlouhých minut nikdo nepromluvil, ale Shea nakonec ticho nevydržel a obrátil se k cizinci.

„Proč jste přišel do Dolu Allanone? Proč jste mě hledal?“

Tmavý obličej se otočil k mladíkovi a ve vyzáblých rysech se objevil lehký náznak úsměvu.

„Na tuto otázku, můj mladý příteli, neexistuje jednoduchá odpověď. Možná na tvou otázku odpovím nejlépe, když ti nejdřív položím pár otázek já. Četl jsi něco o historii Severu?“

Na chvíli se odmlčel.

„Slyšel jsi někdy o Království umrlčí hlavy?“

Shea se při tom jménu zachvěl. Z Království umrlčí hlavy vycházelo veškeré zlo světa, jen ze zmínky o něm přebíhal mráz po zádech i těm nejstatečnějším obyvatelům Dolu. Zlobivé děti končily v Království umrlčí hlavy, to jméno připomínalo duchy, pralesní skřety, šibalské skřety, kteří žijí ve Východní zemi, a dokonce děsivé kamenné trolly z dálného severu. Shea jen pokýval hlavou. Allanon se znovu odmlčel a pokračoval.

„Jsem dějepisec, Sheai, mimo jiné. Jsem možná nejzcestovalejší z dějepisců, za posledních pět set let se do Severní země kromě mě vydal jen málokdo. Vím o rase lidí to, co dnes nikdo ani netuší. Časem se z dějin stala jen matná vzpomínka, a možná je to tak dobře, protože historie lidí nebyla za poslední dva tisíce let příliš velkolepá. Lidé zapomněli na minulost, o přítomnosti vědí málo a o budoucnosti ještě méně. Rasa lidí se nenachází skoro nikde jinde než v Jižní zemi. Nemají ani ponětí o Severní zemi a jejich znalosti Západní země a Východní země jsou naprosto nedostatečné. Je škoda, že zrovna z lidí se stali takoví omezení a krátkozrací tvorové. Nyní však žijí spokojeně, odloučeni od potíží okolního světa a od všech ostatních ras, protože jejich strach z minulosti jim zaslepil pohled do budoucnosti.

Sheae tato vzletná obvinění trochu dopálila, a tak odsekl: „A co je tak špatného na tom, když chce být člověk sám? Vím toho dost o dějinách, ne, vím toho dost o životě a vím, že jediný způsob, jak mohou lidé přežít, je odděleně od ostatních ras. Musí znovu vybudovat vše, co ztratili za poslední dvě milénia, ale také zajistit, aby o to, co člověk získal, znovu nepřišel. Rasa lidí skoro vymřela ve Velkých válkách, a to jen kvůli tomu, že se neustále míchali do záležitostí ostatních ras a odmítali život v izolaci od ostatních."

Allanonova tvář potemněla.

„Já moc dobře znám následky těchto válek, jsou to následky moci a chamtivosti, za které může lidská krátkozrakost. Za své utrpení si mohli lidé sami. Ty události jsou už dávno za námi, ale změnilo se něco? Ty si opravdu myslíš, že lidská rasa může začít znovu, Sheai? Možná tě to překvapí, ale některé věci se nikdy nezmění. Touha po vládě nad ostatními je stále velké riziko, dokonce i u rasy, která se v minulosti svým bezohledným konáním málem zničila, a měla by tedy nejlépe znát cenu hrabivosti. Velké války, války mezi rasami, války kvůli vlastenectví a války v tažení za mocí možná skončily, ale dnes čelíme novým nebezpečím, která ohrožují soužití všech živých tvorů více než kdy dříve! Pokud si myslíš, že lidé dokáží začít

nový život a na okolní svět zapomenout, tak to o dějinách nevíš vůbec nic!“

Stařec se odmlčel, tvář měl zkřivenou hněvem. Shea neuhnul pohledem ani na vteřinku, ale v duchu se cítil trochu bezmocný a vyděšený.

„Dost bylo hádek,“ řekl Allanon a vzal Sheae přátelsky za rameno, „minulost je za námi a my musíme hledět do budoucnosti. Chci ti teď znovu říct legendu o Království umrlčí hlavy, ty ji určitě znáš, ale nikdy neuškodí osvěžit paměť. Velké války znamenaly konec období, kdy vládl člověk světu sám. Rasa lidí byla skoro zničena, stejně jako země, které lidé znali. Celý svět se změnil k nepoznání. Státy, národy a vlády přestaly ze dne na den existovat a zbylí lidé museli utéct za přežitím na jih. Uplynulo skoro tisíc let, než se člověk povznesl nad status zvířete. Po tak dlouhé době se mu znovu podařilo založit civilizaci. Byla sice primitivní, ale rasa lidí opět poznala řád a náznak vlády. Člověk zjistil, že není na světě sám. Ostatní rasy, které přežily období Velkých válek, se vyvíjely bok po boku s ním. V horách žili obrovští a silní trollové, krutí bojovníci, ale s tím, co měli, žili spokojeně. Kopce a lesy si zvolila za domov malá a vychytralá stvoření, kterým dnes říkáme skřeti. Mezi lidmi a skřety proběhlo po Velkých válkách mnoho bitev o území a obě strany zaplatily za získanou půdu krví. Obě strany bojovaly o přežití, nebyl čas zastavit se a přemýšlet o následcích. Člověk pak objevil ještě další rasu. Původně to byli lidé, kteří byli zahnáni Velkými válkami do podzemí. Roky strávené v temných jeskyních hluboko pod zemskou kůrou se na jejich vzhledu podepsaly. Jejich oči si uvykly na tmu, byli s každou generací menší a podsaditější, jejich nohy a ruce se uzpůsobily k lezení a plazení pod zemí. Na světle však viděli hůře než ostatní tvorové. Až po několika staletích se tito tvorové odvážili opět na zemský povrch. Kvůli citlivému zraku byli donuceni se usadit v nejtemnějších lesích Východní země. Měli svůj vlastní jazyk, ale časem se vrátili k jazyku lidí. Když se s nimi člověk poprvé setkal, označil je slovem trpaslíci podle fiktivní rasy ze starých časů.“

Allanon se na chvíli odmlčel a několik minut upřeně hleděl na vrcholky zářivě zelených kopců, do kterých se teď mocně opíralo slunce. Shea přemýšlel o vyprávění starého dějepisce. Trolla nikdy v životě neviděl a vzpomínal si jen matně na pár trpaslíků a skřetů.

„A co elfové?“ zeptal se.

Allanon se podíval na svého malého společníka a sklonil hlavu o trochu více.

„Ach, ano. Neboj, nezapomněl jsem na elfy. Je to vskutku pozoruhodná rasa, tihle elfové, možná největší ze všech ras, ale nikdo si to zatím plně neuvědomil. Příběh elfů je ovšem na trochu delší vyprávění, řekněme tedy jen, že elfové žili ve velkých lesích Západní země od počátku věků, ale ostatní rasy se s nimi v tomto období setkávaly jen málokdy.“

Allanon se znovu odmlčel a pak pokračoval.

„Nuže, můj mladý příteli, nyní si vyzkoušíme, kolik toho víš o historii Severu. Dnes ji známe jako nehostinné území, obydlené skoro výhradně trolly. Krajina je neúprosná, cestovatelé se tam odváží málokdy a skoro nikdo nemá odvahu se tam usadit. Trollové jsou pro toto prostředí stvořeni a dokážou tam přežít, to je jasné, ale lidé mají raději teplo a pohodlí Jižní země a jejího podnebí. Zelené pláně a pastviny, kam oko dohlédne. Lidé však zapomněli, že i Severní země byla původně domovem všech ras, nejen trollů, ale také lidí, trpaslíků a skřetů. Ti se usazovali v nížinách a v lesích, ale přesto obývali území Severní země. To bylo už dávno, kdy se ve všech rasách vytvářela nová uskupení, nové zákony, v těch dobách vzkvétaly nové ideje a vše vypadalo slibně. Člověk však dnes neví, že takové doby kdy byly – zapomněl na svůj zlatý věk a přemýšlí o sobě jen jako o poražené rase, snaží se žít odděleně od těch, kdo jej porazili a zranili jeho pýchu. V těch dobách neexistovaly žádné hranice. Jako Fénix vzešla z popela země, která dala svým obyvatelům druhou šanci vybudovat lepší svět. Nikdo samozřejmě nevěděl, že taková možnost vůbec existuje, každý se uzavřel do svých malých prostor a stavěl svou malou pevnost. Nikdo nepochyboval, že právě jeho rasa je ta správná a nadřazená. Po-

spolu je držela jen touha po kousku moci jako krysy společně hlídající malý kousek shnilého sýra. A člověk ve své pýše bojoval a snažil se urvat si největší kus jako všichni ostatní. To jsi věděl, Sheai?“

Mladík jen zavrtěl hlavou. Nemohl uvěřit tomu, co právě slyšel. Allanon říkal pravý opak toho, co se Shea za svůj život naučil. Od konce Velkých válek byl člověk vždy utlačován, jen bránil své území před útoky ostatních ras. Člověk nikdy nebyl tyran. Allanon se chmurně pousmál, když zahlédl zmatení na tváři svého společníka.

„Chápu tvé překvapení. Nevěděl jsi, jak se věci opravdu měly, ale to je jen nejmenší z překvapení, která dnes uslyšíš. Člověk nikdy nebyl tak skvělý, jak o sobě sám prohlašuje. Bojoval jako všichni ostatní. Uznávám, možná o trochu čestněji a s jasnějším cílem. Dalo by se snad i říct, že byl civilizovanější.“ V posledním slově byl slyšet neskrývaný sarkasmus. „Ale tento komentář nás nijak neposouvá k hlavnímu bodu naší diskuse, který ti, doufám, co nevidět vysvětlím.“

Allanon si odkašlal a pokračoval: „Zhruba v době, kdy mezi sebou vedly všechny rasy války o nadvládu, byla založena takzvaná Rada druidů, která se usídlila v síních Paranoru v dolní části Severní země. Nic moc se o druidech neví, snad jen že to byli moudří muži všech různých ras, mistři ztracených věd a umění starého světa. Byli to filozofové a vizionáři, studovali zároveň vědy a umění, ale co více, byli to učitelé všech ras. Propůjčovali všem bytostem vědomosti a spolu s nimi i moc poznat život. Jejich vůdcem byl muž jménem Galafil, známý historik a filozof, stejně jako já. Právě on k sobě svolal největší muže z celé země, aby spolu s nimi mohl založit Radu. Svým věděním si podmanili rasy a předáváním vědomostí si získali jejich důvěru. Druidi měli takto udržet mír a řád na celém světě.

Druidi měli na svět v těch dobách velký vliv a Galafilův plán fungoval. Časem se však ukázalo, že někteří členové Rady jsou mnohem silnější než ostatní. Jejich moc se celé roky tiše rozvíjela a nabírala na síle. Teď bohužel nemám čas ti tyto síly popsat, ale důležitý je přístup druidů k těmto silám. Ti nejmoc-

nější z druidů byli přesvědčeni, že právě oni by měli řídit budoucnost všech ras. Nakonec jejich touha po moci zašla tak daleko, že Radu druidů opustili a vydali se vlastní cestou. Na dlouhou dobu tito druidi upadli v zapomnění.

Asi o sto padesát let později vypukla občanská válka rasy lidí. Ta se později rozvinula v První válku ras, alespoň tak ji pojmenovali dějepisci. Události, které rozpoutaly První válku ras, byly nejasné už tehdy a dnes už o nich ví málokdo. Malá frakce lidí se tehdy vzbouřila učením Rady druidů a vytvořila velmi mocnou a vysoce vycvičenou armádu. Cílem povstání bylo sjednotit celou rasu lidí pod centrální vládou za účelem zajištění lepší budoucnosti a probuzení lidského vlastenectví. Postupně se k povstání přidali všichni lidé a začala válka s ostatními rasami. Hlavní postavou této války byl muž jménem Brona. To jméno vzešlo ze skřetštiny a znamená ‚Pán'. Říká se, že vedl druidy, kteří se odtrhli od Rady a zmizeli do hlubin Severní země. Nemáme žádné prokazatelné důkazy ani svědectví o jeho existenci, a tak došli dějepisci k závěru, že Brona je jen bájná postava. Povstání lidí bylo nakonec potlačeno aliancí druidů a ostatních ras. Věděl jsi to, Sheai?"

Mladý elf pokýval hlavou a pousmál se.

„Slyšel jsem o Radě druidů, o jejím smyslu a o tom, co dokázala. Je to dávná minulost, Rada druidů přece vymřela už před mnoha lety. Slyšel jsem o První válce ras, jen ne v té podobě, jak jste ji vyprávěl vy. Moje verze je, inu, zaujatá. Člověk dostal ve Válce ras tvrdou lekci."

Allanon trpělivě naslouchal a čekal, zatímco si Shea třídil své vzpomínky.

„Vím, že lidé, kteří přežili válku, utekli na jih a tam se usadili. Znovu vybudovali svá města a domovy, snažili se vytvořit si nový svět, ne ho zničit. Možná si myslíte, že takové odloučení vznikne jen ze strachu, ale podle mě je to nejlepší způsob, jak bydlet a žít. Ústřední vláda byla a je největším nebezpečím pro lidstvo. Teď je vše jinak, místo velkých států máme malá společenství, která si sama vládnou. Některé věci je lepší nechat tak, jak jsou."

Vysoký muž se zasmál neveselým smíchem a Shea se trochu zastyděl, jako by právě řekl naprostý nesmysl.

„Víš toho tak málo, ale přesto se nemýlíš. Všechno to jsou jen otřepané fráze, pravdy, které vznikly z chyb minulosti. Nechci se s tebou bavit o společenských reformách, můj mladý příteli, tato témata necháme na jindy. Řekni mi, co víš o tvorovi jménem Brona. Možná… ne, počkej. Někdo jde."

Sotva ta slova dořekl, objevil se zpoza rohu hostince Flick. Když zahlédl muže v kápi, zarazil se, ale Shea ho gestem ruky vybídl, aby se k nim přidal. Menší Flick přistoupil blíž, ale nespouštěl z vysokého čaroděje oči. Ten měl na tváři svůj záhadný úsměv.

„Jen jsem chtěl vědět, kam jsi zmizel," obrátil se Flick ke svému bratrovi, „a nechtěl jsem rušit, když tu…"

„Ty přece nerušíš," skočil mu Shea do řeči, ale zdálo se, že Allanon je jiného názoru.

„Chtěl jsem s tebou mluvit mezi čtyřma očima, Sheai," prohlásil suše, „pokud se tvůj bratr rozhodne zůstat, nemohu ručit za jeho bezpečí. Nejlépe bude, když odejde a zapomene na to, že jsme spolu vůbec mluvili. Je to však jeho rozhodnutí."

Oba bratři se na sebe podívali. Nevěděli, zda si z nich Allanon nestřílí. Ale pohled do starcovy zachmuřené tváře je rychle přesvědčil o opaku. Oba chvíli váhali, až po chvíli se Flick odhodlal promluvit.

„Nemám ponětí, o čem to mluvíte, ale Shea a já jsme bratři, musíme se navzájem podporovat. Jestli má nějaké potíže, chci mu pomoct za každou cenu. Rozhodl jsem se tak z vlastní vůle."

Shea udiveně zíral na svého bratra. Nikdy neslyšel Flicka mluvit tak jistě a s přesvědčením. Byl na svého bratra hrdý a vlídně se na něj usmál. Flick na něj mrknul a posadil se do trávy. Na Allanona se ani neohlédl. Vysoký cestovatel si zamyšleně pohladil tmavé vousy a nečekaně se usmál.

„Pravda, rozhodl ses z vlastní vůle a tvá slova z tebe činí bratra nad bratry. Ale hlavní jsou činy. Možná budeš svého rozhodnutí v příštích dnech litovat."

Allanon se odmlčel a dlouze si prohlížel Flickovu skloněnou hlavu. Pak se obrátil k Sheaovi: „Nemohu opakovat celý příběh jen pro tvého bratra, takže si bude muset leccos domyslet. A teď mi pověz, co víš o Bronovi."

Shea pár minut tiše přemýšlel a pak pokrčil rameny: „Vlastně toho tolik nevím. Jak jste říkal, je to jen báje, fiktivní vůdce povstalců v První válce ras. Říká se, že právě on opustil jako první Radu druidů a svou zlou silou ovládl mysli svých následovníků. Během celé Války ras o něm není ve spisech ani zmínka, nikdo ho neviděl, nepadl do zajetí ani ho nikdo nezabil. Prostě neexistoval."

„Ve spisech," zamumlal si pro sebe Allanon. „A co o něm víš ve spojení s Druhou válkou ras?"

Shea se pousmál.

„Inu, podle legendy začal i Druhou válku ras, ale znovu je to jen mýtus. Prý to byl právě on, kdo sešikoval rasu lidí v první válce, ale v té druhé si říkal Černý mág, Pán temnot. Měl být zlým protějškem druida Bremena. Mám pocit, že ho Bremen na konci druhé války zabil, ale to je všechno jen výmysl."

Flick souhlasně pokýval hlavou, ale Allanon mlčel. Shea se evidentně celým vyprávěním bavil. Když stařec dál mlčel, zeptal se: „A kam tím povídáním míříte?"

Allanon se na něj ostře podíval a zvedl udiveně jedno obočí.

„Jsi až překvapivě netrpělivý, Sheai. Právě jsme během několika minut prošli celé tisíce let dějin. Pokud však udržíš svou energii na uzdě ještě o pár chvil déle, mohu ti slíbit, že se dočkáš odpovědí."

Shea pokývl, ale uvnitř se cítil zahanbeně. Takové pokárání od starce nečekal. Sheaovi nevadilo to, co Allanon řekl, vadilo mu, jak to řekl. Více než cokoli jiného mu ubližoval starcův posměšný úsměv a špatně skrývaný sarkasmus. Mladík se rychle vzpamatoval a pokrčením ramenou naznačil, že nechá tempo vyprávění v rukou vysokého dějepisce.

„Nuže, tedy," pokračoval Allanon, „pokusím se o stručné shrnutí. Všechno, o čem jsme doteď mluvili, nám poslouží jako základ k tomu, co vám řeknu teď – proč jsem tě vlastně

vyhledal. Nejdříve však k Druhé válce ras. Tato poslední válka se odehrála před méně než pěti sty lety v Severní zemi. Člověk v ní žádnou roli nehrál, ještě si lízal rány po První válce ras, ve které byl poražen. Žil teď hluboko v srdci Jižní země a snažil se zabránit naprostému vyhynutí své rasy. Tato válka patřila velkým rasám – elfové a trpaslíci bojovali proti silám divokých kamenných trollů a vychytralých skřetů.

Po První válce ras se svět rozdělil na čtyři země, které známe dnes. Rasy spolu žily v míru po celkem dlouhou dobu. Během tohoto období upadal vliv Rady druidů, jejichž pomoc už svět zdánlivě nepotřeboval. Byla by chyba nedodat, že druidi přestali jednotlivým rasám věnovat náležitou pozornost, a během let se noví členové Rady odklonili od původních, zapomenutých cílů a stáhli se do ústraní. Řešili své osobní problémy, studovali a meditovali. Elfové byli v této době nejsilnější rasou, dobrovolně však žili v odloučení od ostatních ras, daleko na západě – této chyby později těžce litovali. Ostatní národy se roztrousily po Východní zemi do malých nejednotných společenství, některé skupiny se usadily také v pohraničí Západní a Severní země.

Druhá válka ras začala obsazením Severní země obrovskou armádou trollů. Zabrali dokonce i pevnost Paranor. Druidi byli podvedeni několika členy Rady, které získal na svou stranu zatím neznámý nepřátelský vojevůdce. Zbylí druidi, kromě těch kteří byli pryč nebo stihli uprchnout, padli do zajetí, byli uvrhnuti do paranorských katakomb a nikdo je už nikdy nespatřil. Ti, kterým se podařilo uprchnout osudu svých bratří, se ukryli v nejzazších koutech všech čtyř zemí. Trollí armáda se okamžitě přesunula do Východní země, kde měli v úmyslu co nejrychleji zničit odpor trpaslíků. Ti se však sešikovali hluboko v Anarských pralesích. V Anarských pralesích se pořádně vyzná jen trpaslík, ostatní rasy v něm dlouho nepřežijí. Právě tam dlouho odolávali nátlaku trollích armád, ke kterým se připojilo i několik skřetích kmenů. Raybur, Král trpaslíků, zaznamenal v dějinách svého lidu jméno pravého nepřítele. Byl to odbojný druid Brona.“

„Jak tomu mohl Král trpaslíků věřit?“ skočil starci do řeči Shea, „jestli to je pravda, tak muselo být Černému mágovi nejméně pět set let! Nejspíš to bude výmysl nějakého věštce, který chtěl stoupnout na královském dvoře v ceně. Stačilo namluvit panovníkovi pohádku o dávno zapomenutém kouzelníkovi a je to.“

„Možná máš pravdu,“ uznal Allanon, „ale dovol mi pokračovat v mém vyprávění. Po dlouhých měsících bojů byli trollové přesvědčeni o tom, že trpasličí rasu úspěšně porazili. Jejich tažení tedy dále směřovalo do království elfů. Ale zatímco trollové bojovali s národem trpaslíků, sjednotil Bremen všechny druidy, kteří se vyhnuli zajetí. Bremen byl starší Rady druidů a velmi vážený mystik. Dovedl druidy do království elfů v Západní zemi, aby varoval před novou hrozbou a připravil elfy na jistý vpád severských vojsk. Král elfů byl v tom roce Jerle Shannara, největší ze všech elfích králů, možná s výjimkou krále Eventina. Bremen varoval krále před možným vpádem na jeho území a elfský panovník stihl připravit svou armádu, ještě než se na hranicích objevila první jednotka trollů. Zajisté víš dost dobře, jak bitva probíhala, ale chci, abyste teď oba nastražili uši. To, co vám teď řeknu, je velmi důležité.“

Oba bratři rychle kývli na souhlas.

„Jerle Shannara dostal od druida Bremena zvláštní meč. Říká se, že držitel meče byl nezranitelný, dokonce je chráněn i před silou Černého mága. Když se trollí oddíly dostaly do Rýnského údolí na hranicích království elfů, byli přepadeni a uvězněni obránci, kteří byli proti severským legiím ve výhodě. Bitva trvala dva dny a skončila těžkou porážkou trollích vojsk. Elfové bojovali spolu s druidy a Jerlem Shannarou, který u sebe měl meč od druida Bremena. Společně bojovali proti společenství trollů a bytostí ze světa duchů, které přivolal Černý mág. Odvaha elfího krále a moc bájného meče pomohla porazit démony a trolly. Zdecimované řady trollů se daly na útěk zpět do Severní země. Když se trollové dostali až na Streleheimské pláně, ocitli se mezi dvěma mlýnskými kameny. Ze západu na ně tlačili pronásledující elfové, z východu se střetli s armádou trpaslíků mířící na západ. V následné bitvě zemřeli

skoro všichni trollové. Jerle Shannara a druid Bremen bojovali ten den bok po boku, avšak druid se střetl přímo s Černým mágem a oba zmizeli. Nikdo je už nikdy nespatřil, nenašla se ani jejich těla.

Jerle Shannara u sebe nosil slavný meč až do své smrti o několik let později. Jeho syn dal zbraň Radě druidů, kde byl zasazen do obrovského kusu trojkamenného kvádru a umístěn do krypty hluboko pod paranorskou pevností. Legendu o meči jistě dobře znáš a víš, co meč pro všechny rasy znamená, co ztělesňuje. Velký meč stále odpočívá v Paranoru, stejně jako před pěti staletími. Byl můj výklad zatím dostatečně jasný?"

Flick jen udiveně pokýval hlavou, byl naprosto uchvácen starcovou historkou. Shea měl však příběhu až po krk. Už jako malý se učil o historii ras, ale Allanon jim vyprávěl něco naprosto jiného! Obr jim jen odvyprávěl pohádku, kterou slýchaly malé děti od svých rodičů po celá staletí. Shea zatím trpělivě poslouchal starcovo vyprávění, jeho báchorky vydávané za pravdivá fakta o dějinách ras, hlavně kvůli pověsti slavného historika, ale celé vyprávění o meči v kusu kamene už bylo na Sheaovu trpělivost příliš.

„A jak nám tenhle příběh vysvětluje váš příchod do Stinného Dolu?" zeptal se s pohrdavým úsměvem. „Všichni jsme slyšeli o bitvě, která se odehrála před zhruba pěti sty lety, o té bitvě, která se podle vás ani netýkala člověka, ale elfů, trollů, trpaslíků a ještě bůhví koho. Zmínil jste ve svém vyprávění snad i duchy? Omlouvám se, ale nemám rád, když mě někdo takhle houpe. Celé vaše vyprávění mi připadá až příliš neuvěřitelné. Příběh o meči a Jerlu Shannarovi si vypráví každá rasa, ale je to jen čirá fikce, příběh o hrdinství, který má v každém vzbudit pocit hrdosti a sounáležitosti. Legenda o Shannarovi je pohádka, ze které musí každý časem vyrůst. Zeptal jsem se na jednoduchou otázku a vy jste na ni zatím celým vyprávěním neodpověděl. Proč jste mě vlastně hledal?"

Shea se zarazil, když zahlédl Allanonovu brunátnou tvář. Stařec se zamračil a velké obočí zakrylo jeho oči v temném, hrozivém stínu. Zdálo se, že se vysoký muž snaží udržet svůj hněv na

uzdě, a na chvíli to vypadalo, že Shea zemře rukama děsivého starce. Allanon jen tiše zíral. Flick začal od děsivé postavy couvat, ale zakopl o své vlastní nohy. Svalil se na zem a strachy ani nedutal.

„Ty… ty blázne," zavrčel obr. Bylo vidět, že se musí hodně držet, aby Sheae nezabil. „Víš toho tak málo… prý děti! Co ví rasa lidí o pravdě? Člověk se jen schovával, přebíhal z úkrytu do úkrytu jako ubohý ustrašený zajíc! A ty mi říkáš, že vyprávím pohádky? Ty, který jsi nikdy nepoznal nic jiného než svůj milovaný Důl! Neznáš utrpení ani nouzi. Hledal jsem následníka královského rodu, ale našel jsem jen ustrašeného kluka, který žije spokojeně ve lži. Nejsi nic než malé, hloupé dítě!"

Flick by v tu chvíli nejraději vzal do zaječích, ale nohy ho ne a ne poslechnout. K jeho překvapení Shea vyskočil a stál před starcem. Ruce měl zatnuté v pěsti a byl připraven s obrem bojovat. Mladík nemohl ani promluvit, jen se vzteky třásl. Allanon však nezaútočil a znovu zaduněl jeho děsivý hlas.

„Dost, Sheai. Nechovej se jako blázen a poslouchej! Všechno, co jsem ti teď vyprávěl, si člověk vypráví jako legendy a mýty, přesně tak, jak mu byly příběhy vyprávěny od ostatních ras. Ale teď je konec pohádek, vyprávěl jsem ti jen a jen čistou pravdu. Meč Jerla Shannary je skutečný a je uložen v síních Paranoru. To však není tak důležité. Nejdůležitější je, že Černý mág je také skutečný, je naživu a dlí v Království umrlčí hlavy!"

Shea sebou cukl. Allanon si z něj nedělal legraci, opravdu věřil všemu, co vyprávěl. Mladík se trochu uvolnil a sedl si do trávy, nespouštěje ze starcovy temné tváře oči. S leknutím si vzpomněl na slova vysokého dějepisce.

„Říkal jste něco o králi. Hledal jste následníka…?"

„Jak zní legenda o Shannarově meči, Sheai? Co stojí na kusu trojkamenného kvádru v paranorské pevnosti?"

Shea si nemohl za žádnou cenu vzpomenout.

„Nevím, nepamatuji se. Něco o dalším, druhém, nebo tak..."

„Následník!" vyhrkl Flick najednou, „až se Černý mág znovu objeví v Severní zemi, pozvedne ten, kdo má v žilách krev Jerla Shannary, rodinný meč a vyrazí do boje! To tam stojí napsáno!"

Shea se ohlédl na svého bratra a musel mu dát za pravdu. Nápis v kameni opravdu zněl skoro přesně tak, jak ho Flick právě odříkal. Podíval se zpátky na Allanona. Ten z něj nespouštěl oči.

„Ale jak se to týká mě?“ zeptal se. „Nejsem žádný následník, a už vůbec nemám v žilách krev Jerla Shannary. Jsem míšenec, nejsem ani elf, ani král. Dědicem Shannarova rodu je Eventine. Chcete mi snad říct, že jsem ztracený syn? Zapomenutý dědic? To nemůže být pravda!“

Obrátil se k Flickovi a čekal, že jeho bratr bude souhlasit, ale ten jen zmateně zíral na Allanona. Temný muž nakonec promluvil. Jeho hlas zněl jen jako tichý šepot.

„Máš elfskou krev, Sheai, a nejsi pravým synem Curzada Ohmsforda. To víš. A Eventine není přímým následníkem Shannarova rodu.“

„Já dobře vím, že jsem adoptovaný,“ přiznal Shea, „ale nemůžu přece být potomkem… Flicku, řekni něco!“

Ale jeho bratr stále jen zíral. Nezmohl se ani na jediné slůvko. Shea se na chvíli zamyslel a nevěřícně zavrtěl hlavou. Stařec v kápi přikývl.

„Ty, Sheai, jsi dědicem Shannarova rodu. Nevlastní, to ano, a ze vzdálené linie, která se odklonila od přímého potomstva Jerla Shannary už před pěti sty lety. Ale přesto jsi jeho dědic. Pamatuji si tě ještě jako miminko, než tě adoptovali Ohmsfordovi. Tvůj otec byl elf, vskutku skvělý muž, a tvá matka byla lidská žena. Oba zemřeli, když jsi byl ještě malý, a Curzad Ohmsford tě přijal jako vlastního. Ale jsi potomek Jerla Shannary. Vzdálený potomek a míšenec, ale stále ti v žilách koluje jeho krev.“

Shea nad Allanonovým vysvětlením znovu zavrtěl hlavou. Byl zmatený a stále se mu na dějepiscově výkladu něco nezdálo. Flick svého bratra pozoroval, jako by ho právě spatřil poprvé v životě.

„A jaký to má vlastně všechno význam?“ zeptal se Allanona dychtivě.

„Musíš se dozvědět ještě mnoho, aby sis mohl odpovědět na tuto otázku,“ odpověděl stařec, „a já bohužel nemám čas ti všechno říct, budeš mi muset věřit. Jsi potomkem Jerla Shan-

nary, máš elfskou krev a Flick Ohmsford není tvůj pokrevní bratr. Následovníků Shannarova rodu bylo mnoho, ale ty jsi jediný potomek, který přežil až dodnes. Všichni ostatní byli elfové a Černý mág je snadno našel a zničil. Proto tě Brona tak dlouho nenašel, on totiž nevěděl, že se v Jižní zemi skrývá ještě jeden nevlastní syn. Elfové pro něj byli jednoduchý cíl.

Pamatuj však, Sheai. Síla meče je neomezená a to je jediná slabina Černého mága. Jedině ten meč ho dokáže zničit. Legenda o meči je zbraň v rukou všech ostatních ras a Brona chce ten příběh jednou provždy zničit. Když zničí celý Shannarův rod, nebude už žádný dědic, který by proti němu slavný meč použil."

„Ale já o žádném meči ani nevěděl," namítal Shea, „nevěděl jsem nic o svém původu, ani o Severní zemi, ani…"

„Na tom nesejde!" přerušil ho ostře Allanon. „Když zemřeš, zemře s tebou i jediná naděje na zničení Černého mága."

Dějepisec se odmlčel a chvíli si něco mumlal pod krátké černé vousy. Pak se obrátil znovu ke kopcům tyčícím se za vrcholky vysokých jilmů. Shea si znovu lehl do měkké trávy a zahleděl se do modré oblohy. Jaro bylo teprve za dveřmi, ale už teď slunce svými paprsky zahřívalo Důl. Vítr si pohrával s několika malými obláčky vysoko na nebi. Na několik nádherných chvil přehlušila vůně stromů smrtelné nebezpečí. Shea hodil všechny starosti za hlavu, užíval si prchavou chvilku bezpečí a přemýšlel. Všechny plány, které s Flickem měli, se rozpadly v prach. Jeho klidný život ve Stinném Dolu byl u konce. Ležel bez hnutí a uvažoval. Po pár minutách se podepřel na loktech a podíval se na oba společníky.

„Nevím, co si o tom všem mám myslet," začal opatrně, „mám tolik otázek. Když si představím, že nejsem Ohmsford, ale někdo úplně jiný, je to… podivné. A teď mě ještě honí nějaký… mýtus, který mě chce zabít. Co mám dělat? Poraďte mi, prosím."

Allanon se poprvé usmál. Jeho úsměv byl vřelý a upřímný.

„Prozatím musíš vyčkávat. Žádné přímé nebezpečí ti právě teď nehrozí. Přemýšlej o všem, co jsem ti řekl, a o možných důsledcích si promluvíme jindy. Rád zodpovím všechny tvé otázky, ale až jindy. Nemluvte s nikým o tom, co jste zde vyslechli,

dokonce ani s vaším otcem. Předstírejme, že jsme si nikdy nepovídali. Jakmile bude možnost, budeme přemýšlet o řešení.“

Oba mladíci se na sebe navzájem podívali a přikývli. Bude těžké dělat, jako by se nic nestalo. Allanon tiše povstal a protáhl ztuhlé svaly. Bratři vstali také a tiše na něj hleděli.

„Legendy a mýty, které byly včera minulostí, budou zítra skutečností. Po staletích spánku se probudí stvoření zlá, podlá a nemilosrdná. Posluhovači Černého mága prohledávají všechny čtyři země křížem krážem.“

Náhle se zarazil.

„Nechtěl jsem na tebe být zlý,“ usmál se nečekaně, „ale jestli je můj hněv to nejhorší, co tě v následujících dnech potká, můžeš si říkat král šťastlivců. Hrozí ti velké nebezpečí, tentokrát to není jen bezmocná pohádka, které se můžeme smát. Osud k tobě nebude přívětivý, naučíš se o životě mnoho. A nevím, nevím, jestli se ti bude takové poznání líbit.“

Velký šedý stín se znovu odmlčel. Širokou rukou vzal Sheae přátelsky za rameno a Flickovi připadalo, že splynuli v jednu bytost. Pak se Allanon otočil a odešel.

III

Allanonův plán se nakonec nezdařil. Nechal oba bratry o samotě a vrátil se do svého pokoje. Shea a Flick si ještě chvíli tlumenými hlasy povídali a pak se vrátili do hostince za svou prací. Curzad Ohmsford jim zadal úkol, měli vyřídit nějaké záležitosti na severním konci Dolu. Když se konečně vrátili, byla už tma. Běželi do jídelny a dlouho na Allanona čekali, ale starý dějepisec se neobjevil. Oba se rychle a bez povídání najedli. Nemohli rozebírat nic, co jim odpoledne vysoký muž vyprávěl, jejich otec měl uši jako rys a všechno by zaslechl. Po jídle vyčkávali skoro hodinu, ale stařec nikde. Když jejich otec konečně odešel do kuchyně, rozhodli se prozkoumat Allanonův pokoj. Flick nechtěl temného starce hledat, ještě si moc dobře pamatoval na jeho první setkání s mužem v kápi na lesní cestě. Shea však stále naléhal, až nakonec Flick souhlasil. Doufal, že jim jejich přesila dá určitou výhodu.

Když došli ke dveřím pokoje, zjistili, že bylo odemčeno a vysoký cestovatel nebyl k nalezení. Pokoj vypadal uklizeně, jako by v něm nikdo toho dne nebyl. Rychle prohledali hostinec i blízké okolí, ale po Allanonovi ani stopy. Nakonec usoudili, že z nějakého neznámého důvodu opustil Stinný Důl. Shea se cítil uražen, že se Allanon ani nerozloučil, ale také cítil v duši strach. Teď už nebyl pod ochranou dějepisce. Flick byl jen rád, že už je děsivý stařec pryč. Zklamaně se vrátili ke krbu v hlavní místnosti hostince, posadili se k ohništi a Flick po chvíli prohlásil, že je stejně dobře, že Allanon je pryč. Nikdy mu úplně nevěřil a trochu pochyboval o pravdivosti jeho podivného příběhu.

Hrozba ze Severní země, Shannarův meč, všechno to znělo až příliš divoce. I kdyby některé části byly opravdu tak, jak je dějepisec vyprávěl, Shea nemohl být potomkem králů a hrozba děsivého druida jménem Brona byla také naprosto přehnaná. Všechno to byly jen pohádky.

Shea tiše poslouchal Flickovo mudrování a všechna možná vysvětlení, která odříkával jedno po druhém jako na běžícím páse, zatímco sám usilovně přemýšlel o tom, co by měl udělat dál. Pochyboval o všem, co mu Allanon řekl. Proč za ním vlastně tento slavný historik šel? Zčista jasna se objevil, řekl Sheaovi, že je potomkem královské rodiny a že mu hrozí smrtelné nebezpečí, a znovu se vytratil. Ani nevysvětlil, proč vlastně Sheae varoval. Jak tedy mohl mladík vědět, že Allanon nemá nějaký skrytý cíl, nějaký temný plán, ve kterém chce použít elfa jako pěšce na šachovnici? Shea měl příliš mnoho otázek a příliš málo odpovědí.

Flick se nakonec vlastním výkladem unavil, upřel lokty o kolena a zamyšleně sledoval plameny pohlcující s hlasitým praskáním kusy dřeva. Shea ještě chvíli přemýšlel o Allanonově příběhu a o tom, co by měl udělat dál, ale po hodině bezvýsledného dumání rozhodil znechuceně rukama a odešel do svého pokoje. Flick ho oddaně následoval. Po špičkách došli až do pokoje ve východním křídle budovy. Přemýšlení bylo po dlouhém dni plném práce a pochůzek příliš vyčerpávající. Jakmile vešli do pokoje, oba beze slova padli do postele.

Dvě svíčky na malém nočním stolku dodávaly pokoji uklidňující atmosféru a Flick měl co dělat, aby neusnul. Natáhl ruce nad hlavu a objevil kus složeného papíru, který někdo vložil mezi matraci a čelo postele. Když se na kus papíru podíval, zjistil, že je adresován Sheaovi.

„Co to je?“ zamumlal Flick a hodil dopis svému ležícímu bratrovi.

Shea roztrhl pečeť na obálce a začal číst. Ani dopis nedočetl, udiveně hvízdl a vyskočil z postele. Flick si rychle sedl. Bylo jasné, kdo jim zprávu zanechal.

„Ten dopis je od Allanona,“ potvrdil Shea obavy svého bratra. „Poslouchej, Flicku:

Bohužel se mi nepodařilo tě najít, abych ti mohl vše vysvětlit. Stalo se něco velmi důležitého a neodkladného. Možná už teď jdu pozdě, kdo ví. Musíš věřit všemu, co jsem ti dnes řekl. Bohužel se už do Dolu nemohu vrátit.

Ve Stinném Dolu už není bezpečno, takže se připrav na možný rychlý odchod. Ocitnešli se v nebezpečí, najdeš útočiště v posledním přístavu v Anarském pralese. Pošlu přítele, který tě povede. Balinorovi věřím a ty mu můžeš věřit také.

S nikým o našem setkání nemluv, Sheai, je to až příliš nebezpečné. V kapse svého rudého cestovního pláště najdeš malý měšec, který obsahuje tři elfeíny. Ty tě povedou v místech, kde se všichni ostatní ztratili, a ochrání tě před bytostmi, které nikdo nikdy neporazil. Ale varuji tě, můžeš je použít jen ty a jen ve chvíli, kdy všechno ostatní selže.

Až zahlédneš znamení lebky, uteč. Nechť tě štěstěna provází až do dne, kdy se znovu sejdeme."

Shea se zadíval rozrušeně na svého bratra, ale podezíravý Flick jen nedůvěřivě zavrtěl hlavou a zavrčel: „Já mu stejně nevěřím. O čem to vlastně mluvil? Jaké lebky? A co to je vůbec elfeína? O Posledním přístavu jsem nikdy neslyšel a Anarské pralesy jsou strašně daleko, cesta tam by trvala spoustu dní. Nějak se mi to nelíbí."

„Ty kameny!" zvolal Shea a vrhl se k šatníku v rohu pokoje. Několik minut hledal svůj plášť, zatímco Flick jeho počínání nervózně pozoroval. Když se Shea vrátil k posteli, držel v ruce malý kožený váček. Zkusmo ho přehodil z ruky do ruky, aby odhadl jeho váhu, a pak se posadil. Po povolení kožených řemínků si vysypal do dlaně tři tmavomodré kameny, velké zhruba jako oblázky na břehu řeky. Ve světle svíček podivně zářily a oba bratři je zvědavě pozorovali. Čekali, že se začne okamžitě dít něco úžasného, že kameny začnou létat po pokoji nebo se změní v obrovské kouzelné obránce, ale nestalo se nic. Nehybně ležely v Sheaově dlani, leskly se jako malé veselé hvězdičky a vypadaly jako z barveného skla, skoro průhledné. Zrovna když Flick sebral všechnu odvahu, která mu ještě zbyla, aby se kamenů dotkl, vložil je Shea zpátky do váčku a utáhl řemínek.

„Tak s těmi kameny měl Allanon pravdu," řekl po chvíli.

„Možná ano, možná ne. Možná to nejsou elfeíny," odpověděl Flick, „jak víš, že to jsou elfeíny? Viděl jsi někdy něco takového? A co zbytek toho dopisu? Žádného Balinora neznám a o Posledním přístavu jsem v životě neslyšel. Lepší bude tohle všechno pustit z hlavy, ty příběhy, lebky i celého Allanona. Toho především."

Shea pochybovačně přikývl. Opravdu to mohly být jen oblázky z řeky a výmysly někoho, kdo se za Allanona vydává.

„Vždyť se teď vlastně nemáme čeho bát. Musíme jen čekat na znamení lebky nebo na Allanonova přítele. Možná se nestane vůbec nic a celé to nijak nedopadne."

Flick ještě chvíli zpochybňoval dopis spolu s jeho autorem, pak ho začala celá záležitost nudit a oba bratři se shodli na tom, že ráno je moudřejší večera. Když zhasli svíčky a pokoj osvětlovala oknem jen noční obloha, Shea opatrně uložil vzácný váček pod polštář, kde cítil tvrdé kameny pod hlavou. Flick si mohl myslet, co chtěl, ale Shea se rozhodl, že kameny bude mít nablízku.

Druhý den začaly deště. Obrovská temná oblaka se přihnala ze severu a nečekaně zakryla celý Důl. Obrovské přívaly deště bily neuvěřitelnou silou do střech ve vesnici. Všechna práce na polích se zastavila a na cestách nebylo ani živáčka. Déšť nepolevil celé tři dny, blesky se prohánělo oblohou a hrom bil tak mocně, až se země otřásala. Lidé ze Stinného Dolu se začali bát, že jim náhlé záplavy zničí domy a nechráněná políčka. Muži z vesnice se denně scházeli v Ohmsfordově hostinci a ustaraně debatovali nad korbely piva. Co chvíli se někdo z nich podíval z okna na déšť za oknem. Shea a Flick sledovali tiše dění v hostinci, naslouchali rozhovorům a pozorovali tváře nervózních vesničanů, kteří v hlavní místnosti tvořili malé skupinky. Nejprve doufali, že se bouře přežene, ale ani o tři dny později se počasí nezměnilo.

Až okolo poledne čtvrtého dne se déšť zmírnil z průtrže mračen na mrholení a celý Důl zavalila pro změnu hustá mlha. Bylo dusno, horko a všichni ve vesnici byli řádně rozladění. Dav

v hostinci začal postupně řídnout, muži se vrátili ke své práci a zanedlouho museli i Flick a Shea přiložit ruku k dílu. Bouře strhala šindele a rozmlátila okenice, takže práce kolem poničeného domu bylo jako na kostele. Střechou protékalo a vyvrácený jilm téměř srovnal se zemí celé východní křídlo a kůlničku na nářadí za domem. Práce zabrala oběma bratrům několik dní, ale nakonec opravili střechu, nahradili stržené šindele novými a vyměnili okenice. Čas se vlekl pomaleji každým dnem nudné roboty.

O deset dní později přestalo pršet a obrovské mraky odvál vítr jinam. Obloha se vyjasnila a znovu dostala svůj tradiční modravý nádech s několika bílými mráčky. Očekávané záplavy nikdy nepřišly a vesničané se znovu vrátili na svá pole. Hřejivé slunce se znovu objevilo na obloze, postupně vyčistilo pohromu a vysušilo promočenou zem. Tu a tam zůstaly ještě kaluže, které vzdorovaly náporu tepla, ale i ty později vsákla žíznivá zem a vše bylo zase při starém. Po děsivém dešti nezůstalo ani stopy.

Shea a Flick zrovna dokončili opravu hlavní budovy a začali s výstavbou nové kůlny na místě, kde starou zničil strom. Ve volných chvílích poslouchali hovory vesničanů a hostů v hostinci. Nikdo se prý nepamatoval na tak děsivou bouřku, a když ano, tak ne v tuto roční dobu. Podobala se trochu větrným smrštím, které v zimě uvěznily nic netušící cestovatele, nebo je sváty z cesty do hlubokých roklí. Mnoho lidí přišlo v takových situacích o život a lidé ve vesnici občas zavzpomínali i na zkazky o podivném dění v Severní zemi.

Bratři Ohmsfordové pozorně poslouchali taková vyprávění, ale nikdy se nedověděli nic zajímavého. Často si mezi sebou šuškali o Allanonovi, o podivném příběhu a o Sheaově původu. Flick celou záležitost rychle odsoudil jako důmyslnou lež nebo velmi špatný vtip. Shea jeho stížnostem a lamentování naslouchal klidně a trpělivě, nechtěl však zamést celou věc pod koberec. Bohužel, stejně jako příběh nezavrhoval, nemohl mu ani zcela uvěřit. Měl pocit, že ještě nezná celou pravdu, že před ním Allanon skrýval mnohá tajemství. Dokud neměl všechna

fakta, nemohl zaujmout žádný postoj. Váček s elfeíny nosil stále u sebe a zatímco si Flick pro sebe mumlal, že má za bratra blázna, který věří na kouzelné kamínky, Shea pozorně sledoval každého cizince, který se v Dole objevil, a pečlivě hledal na oblečení nebo vybavení jakékoli stopy po znamení lebky. Když však ani po několika týdnech nic nevypozoroval, rozhodl se uznat svou porážku a přiznat, že naletěl.

Shea by byl na celou záležitost úplně zapomněl, ale tři týdny po Allanonově nečekaném odchodu se stalo něco neobvyklého. Spolu s Flickem celý den vyráběli šindele na střechu hostince a vrátili se domů až těsně před setměním. Jejich otec seděl na oblíbeném místě v kuchyni a zrovna si vychutnával své jídlo. Oba bratry pozdravil mávnutím ruky.

„Sheai! Když jsi byl pryč, přišel ti nějaký dopis," oznámil a zvedl ze stolu složený kus bílého papíru. „Je tam jméno Leah."

Shea vyjekl a nadšeně se natáhl po dopise. Flick si hlasitě odfrkl.

„Já to věděl, já to věděl. Osud nám prostě nepřeje," zamumlal, „největší budižkničemu v celé Jižní zemi si usmyslel, že nás znovu trochu potrápí. Roztrhej ten dopis, Sheai."

Ale Shea už rozlomil pečeť a nadšeně prolétl obsah dopisu, nedbaje bratrových slov. Flick jen pokrčil rameny a posadil se vedle svého otce, který se mezitím znovu pustil do jídla.

„Chce vědět, kde se prý skrýváme," zasmál se Shea, „chce, abychom ho co nejdříve navštívili."

„To tak," odfrkl si Flick, „nejspíš má potíže a potřebuje si z někoho vystřelit. Můžeme mu ulehčit práci a rovnou skočit z nejbližšího útesu! Pamatuješ si vůbec, co se stalo posledně, když nás Menion Leah pozval na návštěvu? Ztratili jsme se na několik dní v Černodubí a málem nás sežrala smečka vlků! Na tohle dobrodružství rozhodně nikdy nezapomenu. Radši skočím do spárů kdovíjakému duchovi, než abych šel k Me nionovi na návštěvu!"

Shea se zasmál a vzal svého bratra přátelsky okolo ramen.

„Ty jen závidíš, protože Menion je šlechtic a může si žít, jak se mu zlíbí."

„To ano, může si žít, jak se mu zlíbí, ale když má království menší než my hostinec, tak je to k ničemu," odvětil jedovatě Flick, „a modrá krev taky není, co bývala. Dnes už ji má každý, podívej se na se…"

Flick se zadržel a leknutím si zakryl ústa. Oba se podívali vyděšeně na otce, ale ten byl zabrán do jídla a zdálo se, že nic neslyšel. Flick provinile pokrčil rameny, ale Shea se jen usmál a mávl rukou.

„Ještě něco, Sheai, v hostinci se po tobě ptá nějaký muž," oznámil náhle Curzad Ohmsford a podíval se na svého syna, „zmínil i toho vysokého cizince, co se tu před pár týdny zastavil. Nikdy jsem ho v Dole neviděl. Teď sedí nejspíš někde poblíž baru."

Flick pomalu vstal a snažil se nedat znát svůj strach. Sheae tato novinka také zaskočila, ale stihl gestem ruky svého bratra zastavit, než řekl nějakou nerozvážnost. Položil si ruku na kapsu u košile. Elfeíny byly stále na svém místě.

„Jak toho cizince poznáme?" zeptal se rychle. Jestli měl ten muž, o kterém mluvil jeho otec, znak lebky, musel to Shea zjistit nějakým bezpečným způsobem.

„Těžko říct," zamulal Curzad Ohmsford a dál žvýkal sousto masa. Ani nevzhlédl od talíře. „Má na sobě takový zelený plášť, vypadá jako dřevorubec. Přijel odpoledne na nádherném koni, měli byste ho vidět. Radši za ním hned jdi, zdálo se mi, že má naspěch."

„Měl nějaká znamení? Tetování?" zeptal se podrážděně Flick.

Jejich otec vzhlédl od polévky a nechápavě se zamračil.

„O čem to ksakru mluvíš? Nechceš ho náhodou nakreslit? A co se to s vámi dvěma děje?"

„Nic, nic se neděje," uklidňoval otce Shea, „Flick se jen ptal, jestli nevypadá jako Allanon. Pamatuješ si na něj, vysoký, černé vousy?

„Ach, ano," usmál se hostinský, zatímco Flick si tiše oddechl úlevou, „ne, podobní si moc nebyli, i když tohle je taky obr. Na pravé tváři má jizvu, jako by ho někdo řízl nožem."

Shea kývnutím hlavy poděkoval, vzal Flicka za ruku a odtáhl na chodbu. Oba spěchali, jak tiše jen mohli, k dvojitým dveřím

vedoucím do hlavní jídelny. Strachy jim bušila srdce až v krku. Shea opatrně pootevřel dveře a škvírou obhlédl dav v místnosti. Zprvu viděl jen obvyklé hosty a cestující, ale o chvíli později se jeho výraz změnil. Vykulil oči, nechal dveře zaklapnout a podíval se na Flicka.

„Je tam, sedí u ohniště. Nic z něj není vidět, jen ten zelený plášť. Musíme se dostat blíž."

„Blíž? A jak asi? Přijdeš k němu a zeptáš se ho, jestli nemá znamení lebky? Nejspíš ví, jak vypadáš, okamžitě tě pozná!"

„Tak tam půjdeš ty," rozhodl Shea, „představ si, že přikládáš do ohně dřevo, a mezitím ho prohlédneš. Hlavně se podívej, jestli nemá to znamení, o kterém mluvil Allanon."

Flick vyvalil oči překvapením a měl se k rychlému odchodu, ale Shea vzal bratra za límec a doslova ho prohodil dvojitými dveřmi do místnosti. Sám pak rychle vklouzl za dveře a čekal. Zvědavost mu však nedala a znovu škvírou nahlédl dovnitř. Flick zrovna nejistě došel k ohništi a začal pohrabáčem bodat do žhavých uhlíků. Pak vzal velké poleno z dřevníku a hodil je na oheň. Dával si na čas, nejspíš se snažil nahlédnout cizinci nepozorovaně do obličeje. Muž seděl jen kousek od ohniště, otočen k Flickovi zády, ale koutkem oka pozoroval dveře, za kterými byl ukryt Shea.

Flick vstal od ohniště a vydal se nenápadně zpět na chodbu. V tu chvíli se však cizinec pootočil a něco mladíkovi řekl. Flick strnul jako opařený. Shea viděl svého bratra, jak muži v zeleném plášti odpovídá a vyděšeně se dívá směrem k dvojitým dveřím. Shea rychle zavřel dveře a couvl pár kroků ke kuchyni. Něco je prozradilo, měli si dávat větší pozor. Přemýšlel, zda má vůbec smysl utíkat, když tu najednou Flick vrazil dveřmi na chodbu. Byl bílý jako stěna.

„Viděl tě u dveří! Ten člověk vidí snad i za roh! Řekl mi, ať tě přivedu."

Shea chvíli přemýšlel, načež odevzdaně kývl. Nemělo smysl utíkat, cizinec by je našel během chvilky.

„Možná neví všechno," řekl s nadějí v hlase, „možná si myslí, že mu prozradíme, kam Allanon odešel. Hlavně si dávej pozor na jazyk, Flicku."

Shea vyšel jako první do jídelny, Flick ho následoval. Došli přes celou místnost až ke stolu, kde seděl muž zahalený v zeleném plášti. Zastavili se za ním a čekali, co bude dál. Cizinec se na ně však ani nepodíval a rukou jim naznačil, aby vzali místo u stolu. Oba bratři se došourali k židlím a posadili se. Dlouhou chvíli jen tiše seděli a dívali se jeden na druhého. Muž, který je tak lehce odhalil, byl o něco menší než Allanon, zato byl však mnohem mohutnější a měl na sobě zelený hraničářský plášť. Jeho tvář byla ošlehaná, drsná, ale přitom pohledná, až na tmavou jizvu, která sahala od pravého spánku až těsně nad horní ret. Sheae překvapily cizincovy světlehnědé oči, které působily až dobrosrdečně a kontrastovaly s tvrdým zevnějškem. Rozcuchané vlasy měly barvu čerstvé slámy, byly na krátko střižené a pod nimi byly vidět malé uši. Shea nemohl uvěřit, že by tento člověk mohl být tím strašlivým nepřítelem, před kterým ho varoval Allanon. Dokonce i Flick se v přítomnosti mohutného cestovatele trochu uvolnil.

„Nemáme čas na hry, Sheai," řekl náhle cizinec jemným, ale unaveným hlasem, „tvou opatrnost chválím, ale já nejsem jedním z těch Lebkonošů. Jsem Allanonův přítel, mé jméno je Balinor. Můj otec je Ruhl Buckhannah, vládce Truborohu."

Oba bratři to jméno okamžitě poznali, ale Shea potřeboval víc než jen cizincovo slovo.

„Jak můžeme vědět, že jste opravdu Balinor?" zeptal se pohotově.

„Jednoduše," usmál se cizinec, „jen já a Allanon víme o třech elfeínech, které máš v kapse."

Mladík jen překvapeně kývl. Jen jejich přítel mohl vědět o malém váčku, který měl Shea v kapse košile. Opatrně se naklonil a šeptem se zeptal: „Co se stalo s Allanonem?"

„To nevím," odpověděl muž v plášti, „už dva týdny po něm není ani vidu, ani slechu. Naposledy jsem ho viděl, jak odjíždí směrem k Paranoru. Mluví se o útoku na pevnost druidů a Allanon se bál, že by meč mohl padnout do špatných rukou. Poslal mě sem, abych tě chránil. Byl bych tu dřív, nebýt té bouřky a Lebkonoši, kteří se tě snaží najít."

Cizinec najednou provrtal Sheae pohledem a pravil: „Allanon ti řekl o tvém pravém původu, o tom, kdo opravdu jsi, a o nebezpečích, která tě ještě potkají. Možná jsi mu věřil, možná ne. To je teď jedno, přišel čas odejít. Musíš okamžitě utéct ze Stinného Dolu."

„Jen tak se sebrat a odejít?" podivil se Shea. „To je šílené!"

„Šílené by bylo tu zůstat a čekat na smrt. Dravci už tuší, kde jsi. Je to otázka jen pár dní, než tě najdou. To by byl tvůj konec. Musíš ihned odejít. Jdi nalehko, choď jen po cestách, které dobře znáš, a drž se v lese, kdykoli to jen bude možné. Pokud bude nutné jít otevřenou krajinou, cestuj jen ve dne. Tehdy jsou nejslabší. Allanon ti prozradil cíl tvé cesty, ale dojít tam už musíš sám."

Udivený Shea zíral chvíli na muže před sebou a pak se otočil k Flickovi. Ten jen nevěřícně zavrtěl hlavou. Jak mohl tento Allanonův přítel čekat, že se dokáže jen tak sbalit a odejít? Byl to naprostý nesmysl.

„Musím jít," oznámil náhle Balinor a povstal. Plášť si stále držel okolo své masivní postavy. „Kdyby to bylo možné, vzal bych tě s sebou, ale pronásledují mě. Ti, kteří tě chtějí zničit, čekají, až je k tobě zavedu. Lépe ti posloužím jako návnada, když mě budou sledovat dál, získáte možnost nepozorovaně utéct. Pojedu ještě pár dní na jih a pak vyrazím směrem k Poslednímu přístavu. Znovu se sejdeme tam. Dbejte na má slova. Utečte, dokud je čas, dnes v noci! Řiďte se Allanonovými pokyny a opatrujte elfeíny, jsou mocné a ochrání vás."

Shea a Flick povstali spolu s cizincem a na rozloučení stiskli nabídnutou mohutnou ruku. Poprvé si všimli, že Balinor má pod zeleným pláštěm drátěnou košili, která se ve svitu plamenů leskla. Pak se velký muž otočil a beze slova vyšel ze dveří hostince.

„Tak, a co teď?" zeptal se Flick a těžce dosedl zpět na židli.

„Jak to mám vědět já?" odpověděl unaveně Shea. „Vypadám snad jako věštec? Nemám ani tušení, jestli si to celé nevymyslel. Nevím ani, jestli nám nelhal Allanon! Jestli je to celé pravda, musím okamžitě odejít, už kvůli všem v Dole. Mám pocit, že

Balinor říkal pravdu. Když tu zůstanu, není jisté, že tím neohrozím i tebe a otce.“ Nepřítomně zíral do ohně. Hlavou se mu honily všechny příběhy, které za posledních pár dní vyslechl, bylo toho až příliš. Flick tiše sledoval svého bratra, věděl, že mu nemůže pomoci, mohl jen sdílet břímě svého bratra. Po chvíli sebral odvahu a poklepal Sheae na rameni.

„Půjdu s tebou,“ zašeptal.

Shea se na něj překvapeně otočil.

„To nemůžeš, otec by to nikdy nepochopil. Navíc možná ani nikam nepůjdu.“

„Pamatuj si, co říkal Allanon, jsem v tom s tebou,“ trval na svém Flick, „jsi můj bratr, nemůžu tě jen tak nechat pobíhat divočinou.“

Shea na něj chvíli zíral, ale pak se usmál a kývl hlavou.

„Budeme o tom mluvit později. Nemůžu odejít, když ani nevím, kam půjdu a co musím sbalit s sebou. Musím napsat otci alespoň pár slov na rozloučenou. Odejít jen tak je šílenství, ať si Allanon s Balinorem myslí, co chtějí.“

Shea s Flickem vstali a odešli do kuchyně na večeři. Zbytek večera strávili zamyšleným pochodováním po hostinci, několikrát odešli i do svého pokoje, kde se Shea prohraboval skříněmi, vybíral věci, které by si mohl vzít, a vyřazoval zbytečnosti. Flick ze svého bratra nespustil oči, v hloubi duše se totiž bál, že Shea beze slova odejde do Posledního přístavu a jeho tady nechá. Sledoval Sheae, jak plní kožený vak oblečením a vybavením, prý jen kdyby musel nečekaně odejít. Shea Flicka ujišťoval, že by bez něj neodešel, ale Flick mu nevěřil.

Byla zrovna noc, když Sheae někdo vzal za rameno. Spal jen na půl oka, a tak ho studená ruka okamžitě vytrhla ze sna. Srdce se mu leknutím rozbušilo a marně se zmítal pod rukou svého útočníka. Snažil se ho chytit a odstrčit, ale ozvalo se tiché syknutí a Shea poznal tmavou siluetu svého bratra, kterou ozařovalo jen tlumené světlo hvězd. Skrz záclony byl vidět bledý srpek měsíce, který vytvářel v celém pokoji děsivou atmosféru. Sheaův strach zmizel a nahradila ho úleva.

„Flicku! Nemáš mě takhle…“

Flick však Sheaovi přiložil ruku na ústa a znovu varovně sykl. Ve světle měsíce zahlédl na chvilku vyděšený výraz ve Flickově tváři. Byl bledý jako stěna a rty měl semknuté. Shea chtěl vstát, ale znovu byl přitlačen do matrace.

„Ani slovo," zašeptal vyděšeně Flick, „pojď k oknu, ale potichu!"

Pevný stisk trochu povolil, mladík rychle vstal a doplížil se až k oknu. Oba bratři se schovali pod oknem a ani nedutali. Dřevěná podlaha byla tvrdá a studila. Flick Sheae postrčil k oknu a ukázal roztřesenou rukou: „Tamhle, u toho domu, podívej!"

Shea byl vyděšen k smrti, ale sebral odvahu a podíval se naznačovaným směrem do temného dvora. Podivné stvoření venku nebylo možné přehlédnout. Obrovská nestvůra se plížila, pomalu se táhla ze stínu do stínu okolo hostince a nahrbená záda byla přikryta pláštěm, který se nadýmal, jako by se pod ním skrývalo něco velkého a silného. Postava byla i ve světle naprosto černá. Chraptivý dech byl slyšet až do pokoje a při každém kroku se ozývalo podivné škrábání, jako by se o kamínky na cestě odíraly ostré nože. Shea se pevně chytil okna a těsně předtím, než se znovu schoval z dohledu blížící se stvůry, zahlédl stříbrný řetízek. Na jeho konci se houpala zářivá stříbrná lebka.

IV

Shea se beze slova svalil pod okno vedle svého bratra. Seděli tiše ve tmě a strach je zbavil veškerých myšlenek na útěk. Slyšeli každý krok, škrábání drápů o zem znělo každou vteřinu blíž a blíž. Teď litovali svého rozhodnutí čekat déle, než jim radil Balinor. Měli se sbalit a odejít už ten večer, ale už bylo příliš pozdě. Seděli bez hnutí, neodvážili se ani šeptat, jen poslouchali kroky děsivého lebkonoše. Shea dobře věděl, že ho příšera na místě zabije, když ho najde schouleného pod oknem, ale kdyby teď vstal, jediné vrznutí podlahy a byl by s ním dozajista amen. Flick seděl vedle něj a třásl se zimou. Pootevřeným oknem do místnosti pronikal mrazivý noční vítr, který mlátil záclonami o okno.

V jedné ze sousedních zahrad se náhle začal ozývat zběsilý štěkot, znovu a znovu upozorňoval na blížící se nebezpečí. Pak se zvuk změnil v hrozivé vrčení, ve kterém si mísil strach a nenávist. Vyděšení bratři opatrně nahlédli přes parapet okna do temné noci. Ve slabém měsíčním světle viděli nahrbené stvoření se symbolem lebky na krku a zhruba tři metry od něj obrovského psa. Místní lovci křížili vlky se psy a používali je k lovu, tohle musel být jeden z nich. Příšera v plášti se přikrčila u zdi přímo naproti oknu Sheae a Flicka. Obří pes vycenil zuby a dál sledoval nevítaného hosta. Pak se začal pes krok za krokem plížit směrem k temné stvůře. Ta naopak zůstala nehybně stát, dýchala tím samým, chraplavým dechem a vyčkávala. Pes si najednou odfrkl a skočil po tváři svému nepříteli, čelisti otevřené a připravené

rozdrtit tmavou hlavu před sebou. Uprostřed skoku však psa zastavila paže, která vystřelila zpod pláště, chytila bezmocné zvíře pod krkem a pak se ozvalo děsivé křupnutí. Pes bezvládně spadl na zem. Stalo se to tak náhle, že se Shea s Flickem málem zapomněli znovu ukrýt pod okenním rámem. Zvuk kroků se venku ještě chvíli ozýval, postupně slábl a nakonec zmizel úplně.

Sheaovi se zdálo, že uběhly celé hodiny. Spolu s Flickem seděl bez hnutí v mrazivém pokoji a třásl se zimou. Noc teď byla tichá a ozýval se jen šum blízkého lesa. Oba bratři ještě chvíli naslouchali a snažili se odhadnout, kde se lebkonoš nachází, ale po dlouhé chvíli Shea sebral odvahu a podíval se oknem ven. Pak dal rukou znamení, že vzduch je čistý. Flick rychle vyrazil po čtyřech zpět do své teplé postele, ale všiml si, že Shea nahmatává cosi ve svém šatníku a že bere do ruky batoh. Chtěl něco říct, ale Shea si přiložil prst k ústům a zasyčel. Ať už se Shea chystal kamkoli, Flick věděl, že půjde s ním. Oba se rychle oblékli, načež si Shea přitáhl Flicka k sobě a zašeptal: „Dokud jsem v Dole já, jsou všichni ostatní v nebezpečí. Musíme pryč – teď, nebo nikdy! Určitě chceš jít se mnou?“

Flick rychle pokýval hlavou a Shea pokračoval: „Půjdeme do kuchyně a zabalíme jídlo na cestu. Jen na pár dní, nemůžeme s sebou nosit moc věcí. Nechám tam otci dopis, ať se o nás nebojí.“

Shea vytáhl ze šatníku svůj malý batoh a zmizel tmavou chodbou. Oba dobře věděli, že jakýkoli hluk by přilákal pozornost otce, nebo dokonce příšery venku, a tak jim trvalo několik minut, než se podél zdí dostali až ke dveřím do kuchyně. Jakmile vešli, zapálil Shea svíčku, naškrábal otci zprávu na kousek papíru a zatížil ji korbelem, zatímco jeho bratr vyrazil do spíže pro zásoby. Za pár minut bylo vše připraveno, Shea znovu zhasl a společně přešli k zadnímu východu z kuchyně. U dveří se zastavili a Shea se otočil na svého bratra.

„Jakmile budeme venku, nesmíme ani pípnout. Jen se drž při zemi a pojď těsně za mnou.“

Flick nejistě přikývl. Strach mu svázal jazyk. Kdo ví, co je tam venku čeká? Možná hned za dveřmi číhá obluda, která jim

bez mrknutí oka vyrve srdce z těla. Flick nechtěl skončit jako to ubohé zvíře, které zemřelo pod jejich oknem. Nebyl však čas na pochyby. Shea už opatrně otevíral dveře. Noc byla jasná a zahrada byla zalita měsíčním světlem. Mladý půlelf ukázal prstem na husté keře na druhém konci pečlivě zastřiženého trávníku a po Flickově tichém souhlasu vyšli ven. Dveře tiše cvakly a oba stáli na úplně novém místě. Zahrada, kterou znali tak dobře, se co nevidět mohla stát jejich hrobem. Do úsvitu zbývala hodina, možná dvě. Flick a Shea přitiskli záda k chladné zdi domu a snažili se odhadnout, zda je vzduch čistý, ale neslyšeli nic, co by se podobalo zvuku drápů příšery s lebkou. Vánek si pohrával s listím a někde se tu a tam ozvalo cvrkání cvrčků, jinak bylo ticho. Doplížili se tedy po špičkách až ke křoví na druhém konci zahrady, kde se Flick naposledy podíval na svůj rodný dům. Uvědomil si v tu chvíli, že už se možná nikdy nevrátí.

Shea tiše kličkoval úzkými uličkami a co chvíli se zastavil, aby mohl naslouchat svému okolí. Bylo jasné, že si přízrak není svým cílem jistý, jinak by zamířil přímo do hostince. Možná Sheaův pronásledovatel jen tušil, že dědice Shannarova rodu najde v Dole, a vydal se sem tedy na průzkumnou výpravu. Shea znovu v duchu prošel svůj plán, který vymyslel v hostinci. Pokud lovci vědí, kde jejich oběť žije, hlídají všechny cesty ze Stinného Dolu. Podle Balinora by mohli být mnohem blíž, než se zdálo. A až zjistí, že je Shea pryč, nebudou marnit čas a vyrazí okamžitě za ním. Nejspíš bylo těch podivných lovců víc a možná hlídali celý Důl. Bratři se tedy museli vykrást z Dolu pod rouškou noci a dostat se za první den co nejdál od Stinného Dolu. Kam však půjdou potom? Anarský prales byl několik týdnů cesty odsud a jejich zásoby vydrží sotva několik dní. I kdyby běželi bez jediné přestávky dnem i nocí, bez jídla a vody by brzy padli vyčerpáním. Ani jeden z bratrů neznal okolí příliš dobře, kromě několika vesnic a hlavních cest, které budou bezpochyby pod dohledem lovců. V tak složité situaci jim nezbývalo než zvolit směr a jít přímo za nosem. Ale kterým směrem se vydat?

Shea rychle zvážil všechny možnosti, ale v hloubi duše už věděl jasně, kam půjdou. Západně od Stinného Dolu bylo jen

pár vesnic. Anarský prales navíc ležel směrem na východ, takže by se svému cíli postupně vzdalovali. Kdyby se vydali na jih, šli by zřejmě do bezpečí. Pia a Zolomach, města v srdci Jižní země, byla oběma dobře známá a u příbuzných by nalezli útočiště. Cestu na jih však pravděpodobně střežili lebkonoši. Země za Dulnskými pralesy byla však holá a neposkytovala skoro žádný úkryt. Daleko na severu, za řekou Rapahaladran a Duhovým jezerem, ležel Truboroh. Tudy se nejspíš dostali do Jižní země ti Lebkonoši. Krajinu na severu nejspíš znali mnohem lépe než Shea a Flick dohromady a Balinor tudy pravděpodobně pojede do Tyrsisu, hlavního města Truborohu.

Kdyby se vydali na severovýchod, došli by k Anaru, ovšem mezi nimi a Anarskými pralesy ležela drsná a nehostinná krajina. Cesta přímo k cíli by byla nejnebezpečnější, jejich pronásledovatelé by takové rozhodnutí pravděpodobně čekali nejméně. Stezka se vinula temným lesem, skrz bažiny a ještě okolo nespočtu jiných nebezpečných míst, která si každý rok vyžádala desítky, neli stovky životů.

Východ však skýtal jedno místo, se kterým možná lebkonoši nepočítali: Za Dulnským pralesem leželo malé království, kterému vládl rod Leahů. Menion Leah byl Sheaův dobrý přítel a možná jediný člověk, který by je mohl bezpečně dovést až do Anaru. Shea dobře věděl, co si Flick myslí o Menionovi, ale lepší plán po ruce nebyl.

Ze stínu do stínu nakonec došli až na jihovýchodní konec města. Tam se zastavili u staré kůlny a Shea opatrně vyhlédl za roh. Po temném přízraku nebylo nikde ani památky, ale teď nebyl čas na oddech. Do úsvitu zbývala podle Sheaova odhadu už jen hodina a ve dne by přízrakům nečinilo sebemenší potíže oba uprchlíky najít. V zahradě po jejich levici se ozval zběsilý štěkot a v oknech zazářilo světlo loučí. Ospalí obyvatelé nejspíš chtěli vědět, kdo jim venku vzbudil psy. Shea rozhodl, že jejich jedinou nadějí bude doběhnout na okraj Dolu, dokud je tma, a hledat úkryt v Dulnském pralese.

Shea poklepal svému bratrovi na rameno, a když se ujistil, že ho Flick vidí, vyběhl tiše z úkrytu a vyrazil směrem k řídkému

podrostu a ke vzdálenému okraji údolí. Neslyšeli nic kromě tlumeného zvuku vlastních nohou a šustění vlhké trávy. Do obličejů i do odkrytých rukou je šlehaly větve keřů zvlhlé ranní rosou. Kličkovali mezi skupinami dubů a jilmů, přeskakovali spadlé větve a neustále se přibližovali mírnému východnímu svahu, za kterým leželo kýžené útočiště. Když se dostali k úpatí kopce, co nejrychleji začali stoupat nahoru. Strach je celou cestu přemlouval, aby se ohlédli, ale každá vteřina v otevřeném travnatém prostoru mohla znamenat jejich jistou smrt. Občas uklouzli na vlhké trávě, ale za chvilku se jim mezi stromy otevřel výhled na východní hranici údolí. Beztvaré, mrtvé kameny a řídké, nízké keře se tyčily jako temné brány, za nimiž ležel úplně cizí svět.

Shea byl ve výborné kondici a Flickovi se občas zdálo, že se jeho bratr nad nerovným terénem doslova vznáší. Kličkoval jako zajíc mezi keři a výčnělky skal, které mu stály v cestě. Zato Flick, který byl mohutnější, než jeho bratr elf, musel zabírat vší silou, aby udržel s malou postavou krok. Jen jednou se koutkem oka ohlédl za sebe. Mezi ním a Stinným Dolem stála neprůhledná bariéra tvořená korunami vysokých stromů. Shea se mezitím vzdálil, zjevně se snažil ještě před úsvitem dosáhnout lesíka na úpatí východního svahu, nyní už jen asi míli před nimi. Flicka začínaly pálit svaly v nohou, ale strach z příšery, která jim právě teď už mohla být v patách, ho hnala vpřed. Vzpomněl si na temnou ulici pod jejich oknem i na psa a došlo mu, že pokud je tu lebkonoš najde, nemají nejmenší šanci. Zemřou jako vyhnanci, uprostřed divočiny. Kam se ukryjí? Ze dne na den se ze dvou mladíků stali uprchlíci, byli nuceni opustit jediný domov, který znali, a vydat se neznámo kam. Poprvé od Allanonova odchodu Flick doufal, že se vysoký tulák znovu někde objeví.

Začalo se rozednívat, minuty ubíhaly jako vteřiny a tiché hvězdy, které tak dlouho sledovaly jejich postup, pomalu odcházely, nejdřív jedna, pak druhá a za chvíli už na nebi nezůstala ani jediná. Okolo nich bylo naprosté ticho, neslyšeli ani živáčka, listí nešustilo, ptáci nezpívali. Shea s Flickem znaveně pokra-

čovali ve své cestě mrazivou nocí a upřeně hleděli k svému cíli. Oběma v hlavě zněla jen jedna myšlenka: Rychleji.

Když nakonec dorazili do lesíka na úpatí svahu, beze slova padli na zem. Pod vahou jejich těl prasklo několik dubových větviček, zřejmě stržených větrem. Oba jen oddychovali v tichém úkrytu stromů. Srdce jim bušila až v krku, nikdy v životě ještě tak daleko neběželi. Po pár minutách Shea s obtížemi vstal a podíval se zpět směrem ke Stinnému Dolu. Nikdo je nepronásledoval, ani po zemi, ani vzduchem. Shea chytil vyčerpaného Flicka za paži a pomohl mu na nohy. Obtížný výstup ještě měli před sebou, a tak beze slova vyrazili. Flick už neměl sílu mluvit, ani nemyslel, jen tupě následoval svého bratra a usilovně se snažil nezakopnout.

Východní svah byl zarostlý trnitým křovím, pokryt vyvrácenými stromy a balvany, které se mohly každou chvíli uvolnit a zavalit oba cestovatele. Shea svým ostřížím zrakem hledal schůdnou cestu, zatímco Flick klopýtal těsně za drobnou postavou a snažil se udržet tempo. Příkrý svah jim cestu nijak neusnadňoval, často se museli škrábat po čtyřech, chytat se větví a kamení před sebou. Nad horizontem už oranžové a žluté paprsky předvídaly brzký příchod nového jitra a svým jasem zahnaly všechny zbylé hvězdy. Shea už byl také vyčerpaný, dýchal nepravidelně, ale neměl odvahu se zastavit. Flick už se neudržel na nohou, padl na tvrdou zem a táhl své tělo za tmavou siluetou před sebou. Ruce měl rozedrané do krve od ostrého kamení a trnitých větví, cesta však nebrala konce. Postupovali šnečím tempem po drsném svahu stále vzhůru. Teď už jim nohy hnal jen čirý strach. Pokud je přízrak dožene tady, veškerá námaha by přišla vniveč.

Zbývala jim už jen zhruba čtvrtina svahu, když tu náhle Flick vykřikl a přitiskl se k zemi. Shea okamžitě zahlédl důvod Flickova zděšení: nad Stinným Dolem se vznášel obrovský temný přízrak. Stoupal do nebe jako pták a opisoval nad vesnicí postupně se zvětšující kruhy. Shea okamžitě skočil mezi kamení a keře. Flick se rychle doplazil do úkrytu pod malým trnitým keřem a tam bez dechu vyčkávali. V obou mladících by se krve

nedořezal. Leželi nehybně na svahu a pozorovali, jak prazvláštní lebkonoš na nebi opisuje zvětšující se spirálu. Stoupal stále výše a bylo jen otázkou chvilky, než doletí až nad ležící postavy. Pak mohli oba mladíci doufat jen v rychlou smrt. Náhlé vřísknutí je zbavilo poslední kapky naděje a jejich strach se proměnil v hysterii. Flicka se zmocnil stejný pocit, který cítil před pár týdny s Allanonem. Teď se však prakticky nebylo kam ukrýt. Příšera nyní zamířila směrem k nim a bratři se začali loučit se životem. Jako zázrakem však okřídlený zabiják mávl křídly, otočil se směrem na sever a během chvilky zmizel za horizontem.

Shea a Flick leželi jako zkamenělí. Celé minuty jen bez hnutí čekali, že se příšera vrátí a zničí je, jakmile se pohnou. Po dlouhé chvíli však dospěli k závěru, že je bezpečné pokračovat. Nohy se jim třásly strachy, ale pomalu se dovlekli až na vrchol východního svahu, odkud to byl už jen kousek do Dulnského pralesa. Za chviličku zmizeli ve stínu mezi tlustými kmeny starých stromů a slunce začalo zahřívat louky okolo Stinného Dolu. V lese si mohli dovolit trochu pomalejší tempo a Flick, který neměl tušení, kam jeho bratr vlastně míří, se odhodlal přerušit tíživé ticho.

„Kudy to vlastně jdeme?“ zavolal směrem k Sheaovi. Jeho hlas zněl po tak dlouhém mlčení skoro neznámě. „A kam nás to vlastně vedeš?“

„Do Anarského pralesa, přesně jak nám poručil Allanon. Ty příšery nemohou čekat, že vyrazíme právě tudy. Takže půjdeme na východ a pak podél Černodubí na sever. Možná se najde někdo, kdo nám pomůže.“

„Tak počkat!“ vykřikl Flick. Všechno mu teď bylo jasné. „Na sever od Černodubí leží jen Leah. Takže ten někdo je u tebe Menion, že ano? Menion Leah? Copak ses pomátl, Sheai? Raději skočím do chřtánu první příšeře, kterou potkáme. Alespoň to budu mít rychleji za sebou.“

Shea pokrčil rameny a otočil se na svého bratra.

„Copak máme jinou možnost? Menion Leah je jediný, koho tu můžeme požádat o pomoc. Okolí Leah zná lépe než kdo jiný, možná zná nějakou tajnou cestu Černodubím.“